

REPERTOÁROVÁ PŘÍLOHA AMATÉRSKÉ SCÉNY

DIVADELNÍ HRY

PROVĚŘENÉ JEVIŠTĚM

OPUS 45.

V pořadí již 45. textem otištěným v současné repertoárové příloze Amatérské scény je původní hra **Petra Macháčka MARMELÁDA**. Autor ji napsal pro svůj soubor, pražské divadlo Kámen, jehož je režisérem. Marmeláda měla premiéru v autorově režii 10. listopadu 2005. Divadlo Kámen se s ní zúčastnilo počátkem března 2006 Stodůleckého písečku, pražské přehlídky experimentujícího a studentského divadla, odkud postoupilo na celostátní přehlídku Šrámkův Písek 2006. Úspěšné uvedení na této celostátní přehlídce experimentujícího divadla přivedlo v témže roce soubor až na Jiráskův Hronov. Zde inscenace Marmelády patřila rovněž k nejúspěšnějším. Na Hronově se jí dostalo mj. uznání formou udělení neoficiální, zpola recesně a zpola vážně míněné ceny Zlatý Alois.

PETR MACHÁČEK, narozený 1968, je absolvent Matematicko-fyzikální fakulty UK v Praze v oboru fyzika. V současnosti se zabývá překladatelskou činností, zejména z francouzštiny a angličtiny. Pro divadlo Kámen napsal více jak desítku divadelních her, které také sám režíroval. Více o autorovi a jeho tvorbě naleznete v předmluvě k jeho hře Mlejnek, otištěné v repertoárové příloze Amatérské scény č. 3/2006. Ještě více pak v rozhovoru, který přinášíme v tomto čísle časopisu.

Milan Strotzer

DRAMATURGICKÝ PENDANT

KE HŘE PETRA MACHÁČKA

MARMELÁDA

Autorský text napsaný Petrem Macháčkem pro Divadlo KÁMEN a jím též inscenovaný, může při prvním čtení vyvolat nejistotu či rozpaky. A to jak svou zdánlivou „jednoduchostí“, tak specifickým opakováním jednotlivých replik, ucelených pasáží a v podstatě i situací. Poetika autora je totiž vyhraněná především co se formy týče a souzní s poetikou divadla, pro které píše. Do linie her uveřejňovaných v AS však MARMELÁDA po právu patří, i když se může jevit jiná a třeba i zdánlivě nezachytitelná, podobně jako postava Agáty z téže hry. Následující povídání tedy bude vedeno snahou stručně nahlédnout na text a vymezit, naznačit kde a jak najít záchytné prvky pro dramaturgicko-režijní koncepci. Jedná se totiž o výsostně stylizovaný

text provedený jazykem literatury, což při realizaci logicky předpokládá i výsostně stylizovaný jazyk divadelní.

Snaha v dnešních časech zařazovat či škatulkovat nově vznikající texty je celkem nemožná, neboť rozsah slučování, prolínání, postupování a zároveň rozptyl divadelních stylů a žánrů, tedy i forem a obsahů je značný, takže svým způsobem zanikají vžitá konvence divadla a kontinuita trvajících od časů obrození se trhá jak ranní mlha. Pro výchozí uvažování, jak s tímto textem zacházet, však lze konstatovat, že dramatickým jazykem se MARMELÁDA blíží jazyku absurdních her, přičemž platí, že nejen jím se přiklání k absurdnímu zachycení světa, ale i tím, proč jej zrovna takto zobrazuje. Při analýze lze tudíž vyjít z toho, že více než v jiném typu her je zde kladen větší důraz a nároky na schopnost slov (zprostředkovatele obsahu/tématu/postav/příběhu), neboť jimi a přes ně je vytvářen svébytný svět výsostné formy. Naleznete zde v hojné míře paralelní monology, vrstvení jednotlivých větných konstrukcí, donekonečna opakované repliky i dialogové celky, ale též destrukci téhož. Tím je dáno, že některé působí jako vyprázdněné mantry/modlitby, tedy pouhopouhá bezúčelná zaklínadla zbavená obsahu posvátnosti - což je samozřejmě autorský záměr. Text MARMELÁDY má svébytnou minimalistickou estetiku a nezbyvá než se snažit do ní vstoupit při rozboru a následně ji použít pro koncepci. Možná spíše půjde o to tento typ komunikace pochopit a vnímat, než mu zcela racionálně porozumět, přičemž beze zbytku platí, že Macháčkem použitá forma dodává smysl obsahu a je prioritní.

Dalším principem jak možná v základní rovině přistoupit k pochopení a výkladu tohoto zvláštního – ne těžkého, ale určitě nesnadného a provokujícího – textu, by mohla být hudební teorie i praxe minimalistickým trendů. Objevíte opakování téže melodické figury a stejného tématu v jednom hlase, také rytmické vzorce a intonace nejsou v podstatě motivicky rozvíjeny, ale jen vzájemně přeskupovány, a s tím vším souvisí volnější tempo a principiální souznění vedlejších tónů s hlavními. Taktéž již zmíněné replikování celých větných sekvencí i ohraničených dialogových bloků (dějová fakta a informace) může pro výklad a následně realizaci evokovat princip kánonu, což znamená, že základní hlasy provádějí stejný melodický a rytmický postup v časových odstupech a na určitých místech se přidávají další hlasy s toutéž melodií. Nelze pominout ani gregoriánský chorál a systém voicebandu E. F. Buriana.

Možná si říkáte, že vše výše uvedené je pouhopouhá šedá teorie rozboru, která vám příliš vodítek neposkytla, a že bude lepší začít od příběhu, který je přece celkem jasně daný. Ano, z jistého úhlu pohledu budete mít pravdu, ale teorie je zde proto, aby pomáhala, aby nabízela směry uvažování, když se cokoli zasekne, a v žádném případě zde není proto, abyste ji naplňovali. Zároveň je zde uváděna i proto, že zdánlivě jasný a srozumitelný příběh hrdinů MARMELÁDY by se vešel ani ne na čtvrtinu původního rozsahu, ale potom by nebyl ničím jiným než anekdotou, příběhem podivným či podivuhodným, leč

veskrze nesrozumitelným. Jenže ono v příběhu jde přece jen o mnohem víc než o utopeného alkoholického skladníka, pomstu Rostislava, neschopnost šéfa, dravost Magnáta, vyděšené úřednice, mimořádnou Agátu a několik hodin jejich vzájemného života, který s nimi skoro v čiré jednotě místa, času a prostoru zažíváme. Ano, též funkce tří jednot je důležitý fakt z teorie/praxe, se kterým byste měli počítat přinejmenším tehdy, kdybyste se pustili do úprav. Potom byste měli zmíněnou jednotu vzít v úvahu a možná čas dramatický a absolutní dokonce sjednotit. To jest, kromě skladu najít a pojmenovat další dramatický prostor, kam mohou/musí postavy odejít, aby se mohla odehrát situace Rostislava a Marty původně napsaná v noci, přičemž by tento původní časový předěl zmizel. Ale na druhou stranu vysvětlení motivu pomsty můžete přesunout až na sám konec (tím opět zrušit časový předěl), kde jeho nynější opakování (vše už víme a viděli jsme výsledek) naopak v této podobě retarduje. Tím chci říci, abych se k tomu už nevracel, že když na konci Rostislav znovu pro Magnáta opakuje, co se jeho rodině stalo, je to nejen zbytečné a zdržující, ale vzhledem k postavě a jejímu dalšímu osudu dokonce zbytečné. Pomsta hrdiny provedená v renesančním duchu a titánsky dravé uchopení příležitosti za pačesy je tímto opakováním zamlženo.

Název hry MARMELÁDA není náhodný, i když obchod s *marmeládou* je pouze nosičem sdělení, příběhem, přes nějž se téma zobrazuje. Pro výklad je ale podstatné, že *marmeláda* je použita ve dvojitým významu. Jako produkt slouží k označení výroby a morálky tržních vztahů nadnárodních trustů a malovýrobců, a zároveň či především pojem *marmeláda* příznakově charakterizuje realitu současných společenských jevů. Vše ve hře do sebe zapadá v duchu realistického soukolí společenské mašinerie - avšak přes formu/poetiku absurdního divadla. Nuže, co nám příběh jako nosič sdělení předkládá za postavy: citově vyhládlou Účetní, která drží na skladníka Františka láskou až mateřskou, i když jeho samého nikdy nespatriíme; Martu, opečovávající svého Šéfa cudně milenecky, aby později vášnivost skoro fyzickou přenesla na Rostislava; Detektiva, stříženého dle policejních inspektorů sira Arthura Conana Doylea; slabocha Šéfa, neschopného cokoli rozhodnout nebo poručit, který se zcela iracionálně zamiluje do Agáty, bytosti na první pohled duchem mimo realitu, ale zároveň bezprostředně žijící každou vteřinou bytí teď a tady; nabízí se otázka, zda postava Agáta není ozvěnou z morality, tedy Andělem, Dáblem či Nemesis, neboť je katalyzátorem dění (posouvá děj, navíc skoro vždy proti přání ostatních postav) a nakonec provází Rostislava na nejvyšší společenský post, paradoxně právě na ten, proti kterému zasvětil smysl svého života - pomstu.

Petr Macháček sice motivy jednotlivých postav mučivě natahuje až na samu hranici únosnosti percepce, ale přesto vytvořil pevně sevřený dramatický tvar, který nejenže nepostrádá specifický nadhled, ale vykazuje svébytné komické prvky a to nejen přes postavu Agáty. Taktéž drobnými náznaky - verbálními v dialogu a nonverbálními ve scénických poznámkách - nabízí čtenáři a následně divákům náskok před postavami, neboť jim dává šanci vědět více než ony. Cíle postav však z textu vystupují jen zdánlivě evidentně a navíc se zdá, že jsou nasměrovány spíše k úsilí udržet současný status osobní i firemní, než aby směřovaly ke změně neudržitelného, ba až nesnesitelného stavu existence. Tím chci říci, že forma, jíž je MARMELÁDA napsána, dopředu vylučuje jasné odpovědi na otázky typu kdo je ta a ta postava a co chce, i když jejich vnitřní i vnější motivace naleznete. Motivace se však neprojevují jako obvykle v běžné

psychologicko-realistické rovině, ale vycházejí z obtížněji definovatelného podvědomí a jeho impulsů. To samozřejmě ale neznamená, že neexistují a že pro vás nejsou z textu zjistitelné a odhalitelné, a tedy při interpretaci zpracovatelné. Pravda též je, že možná mnohem více než samo fyzické jednání bude pro vyznění inscenace důležitý zvukový plán dialogů a monologů, jak jsem se snažil naznačit v úvodním teoretizování.

Takže, co lze upravovat a co lze škrtnat?

Kromě doporučeného škrtnutí již zmíněného opakování důvodů pomsty Rostislavem na konci, budou se veškeré další úpravy nejspíše ubírat cestou krácení a to podle zvolené dramaturgicko-režijní koncepce. Soudím, že i v kratší verzi lze udržet základní poslání MARMELÁDY, jako lze při razantních úpravách stvořit z této hry *bláznivou grotesku*. Ovšem, co se grotesky týče, naskytá se otázka, zda potom raději nesáhnout po jiném textu.

Vladimír Zajíc

PETR MACHÁČEK

MARMELÁDA

Osoby:

ŠÉF, ředitel firmy Marmeláda International
MARTA, obchodní manažerka
KATEŘINA, účetní
PRVNÍ UCHAZEČKA o místo telefonistky
SLEČNA AGÁTA
ROSTISLAV LEVÝ
DETEKTIV
MAGNÁT GLÓBL

Obyčejná kancelář se 3 stoly a židlemi. Vzadu malý stolek nebo polička s marmeládami. Vše co nejjednodušší, nejčistší. Ve scénách s Detektivem potřebujeme o židli více; jedna může být stále v levém zadním rohu, Detektiv si ji při příchodu může přinést, při posledním příchodu mu ji může úslužně přinést Marta nebo Kateřina; je-li jeviště malé, může být za jevištěm.

Repliky sevřené mezi znaky ||: :|| jsou několikanásobně opakovány jako repetice.

§ 1

(Náběh kancelářského šumu. Marta a Kateřina pracují, telefonují, atd. Ze své kanceláře přichází Šéf a sedá si na volnou židli. Šum se zmírňuje. Přestává se telefonovat. Mluví se pomalu, se smutnými pauzami.)

ŠÉF: Doba - je zlá.

MARTA: (s určitou náklonností k Šéfovi) Co dělat, šéfe...

ŠÉF: (povzbuzen) Jo, dámy, doba - je zlá.

MARTA: Není to jednoduchý, šéfe.

ŠÉF: Jo, Marto, doba - je zlá.

KATEŘINA: *(jen odhlédne od své pilné práce)* Šéfe, kde na to všechno vzít prostředky..., peníze?

ŠÉF: *(bere si z police marmeládu a lžičku, sedá si a otvírá ji)* Jo, Kateřino, doba - je zlá. *(Smutně jí marmeládu.)*

MARTA: *(přerušuje urgentní práci a jde k Šéfovi, konejšivě)* Dneska budeme mít konkurz na místo marketingové telefonistky marketingového oddělení.

ŠÉF: *(lehce ukonejšen, jí)* Jo, dámy, doba - je zlá.

(Začíná se mluvit rychle - není čas na zdržování.)

KATEŘINA: Velkoobchodní index cen konzumních marmelád opět klesl v průměru o pět haléřů na barel.

MARTA: A je to tady. Magnát zase snížil velkovobchodní index výkupních cen, tentokrát v průměru o pět halířů na barel.

KATEŘINA: Ceny padaných jablek naopak stouply v průměru o dva haléře na metrický cent.

MARTA: A je to tady. Magnát zase zvýšil ceny padanejších jablek, tentokrát v průměru o dva halíře na metrický cent.

KATEŘINA: Podíl klasické konzumní červené jahodové marmelády na trhu se snížil o 3 až 5 procent.

MARTA: A je to tady. Magnát zase snížil podíl klasický konzumní červený jahodový marmelády na trhu o 3 až 5 procent.

KATEŘINA: Kde na to všechno vzít prostředky?

MARTA: Kde na to všechno vzít peníze?

ŠÉF: *(přerušuje pomalé pojídání marmelády)* Jo, dámy, kde na to všechno vzít a nekrást.

KATEŘINA: Dodací lhůty angreštových pektinů se prodloužily až o jeden den.

MARTA: A je to tady. Magnát zase prodloužil dodací lhůty angreštových pektinů.

KATEŘINA: Pojistné sazby pro poloautomatické víceúčelové drticí marmeládové linky stouply o jedno celé tři desetiny procenta.

MARTA: A je to tady. Magnát zase zvýšil pojistné sazby.

KATEŘINA: Základní norma pro maximální kazivost vykupovaných kdoulí v temperovaném skladu se snížila na 4 dny.

MARTA: A je to tady. Magnát zase snížil normy pro kazivost vykupovaných kdoulí.

ŠÉF: *(přerušuje pomalé pojídání marmelády)* Jo, Marto, Kateřino, kde na to všechno vzít a nekrást.

MARTA: Magnát nás zase tlačí ke zdi.

KATEŘINA: Magnát nás utlačí.

MARTA: Udusí nás.

KATEŘINA: On nás zabije.

MARTA: Nezbyde nám ani na suchý rohlíky.

KATEŘINA: Navléká kolem nás smyčku.

MARTA: Utahuje nám ji kolem krků.

KATEŘINA: Nezbydou nám ani slané slzy pro pláč.

ŠÉF: Jo, dámy, ten člověk si může dělat, co chce.

MARTA: Patří mu až sedumdesát procent našeho marmeládového průmyslu.

KATEŘINA: Je velkej a bezvohlednej!

MARTA: Nerespektuje skoro žádný naše dávno vžitý a vosvědčený pravidla.

KATEŘINA: Je hrozně tvrdej!

MARTA: Nedovolí nám produkovat rebarborovou ani zázvorovou marmeládu.

KATEŘINA: Je nelítostnej, drsnej!

MARTA: Nezbyde nám ani na suchý rohlíky.

KATEŘINA: Nezbydou nám ani slané, slané slzy pro pláč.

ŠÉF: *(dojídá a odkládá skleničku)* Jo, dámy, kde na to všechno vzít a nekrást.

(Marta a Kateřina horečně pracují, do toho mluví.)

MARTA: *(jen mezi prací)* Kateřino, tenhle týden budeme muset udělat inventuru zásob marmelády.

KATEŘINA: *(mezi prací, ale zřetelně znepokojena)* Ano, ano, Martičko, inventuru... Už tento týden?

MARTA: Ano, do pátku, přesně podle předpisů.

KATEŘINA: Ano, ale... Ano, ale... Martičko, já mám tolik práce...

MARTA: Nevadí, inventuru zařídím sama.

KATEŘINA: Ale to... já bych to ráda... Pan skladník...

František... říkal, že možná dokonce přebývá nějaká malinovo-borůvková.

MARTA: Skladníkovi nevěřím ani slovo.

KATEŘINA: Ale Martičko!

MARTA: Jestli mu přebejvá malinovo-borůvková, má určitě desetkrát větší manko ve švestkový a meruňkový.

KATEŘINA: Ale Martičko! Jako kdyby...

MARTA: Jako minulej rok. A předminulej rok.

KATEŘINA: No, možná... František říkal, že nejrychleji se kazí švestková a meruňková a... to je pravda.

MARTA: Dělá z nich slivovici a meruňkovici!

KATEŘINA: Ale Martičko! Také říkal, František, že se kazí i pepermintová...

MARTA: Dělá z ní likér.

KATEŘINA: ...a kaktusová!

MARTA: Dělá z ní kaktusovici.

KATEŘINA: Ale Martičko! Ale Martičko!

(Okamžik horečné práce, telefonování, např. neúspěšné vytáčení čísel.)

MARTA: Ale to nevádí. Já tu inventuru koncem tejdne zařídím.

KATEŘINA: Já to udělám, já...

MARTA: Máte moc práce, Kateřino.

KATEŘINA: Ano. Ano, práci mám. Ale já... ji odložím.

MARTA: Jestli bude manko jako vloni, budeme ho už muset vyhodit.

KATEŘINA: Ale Martičko! Je to... František... je vynikající skladník.

MARTA: Je to maniakální destilátor a notorik.

KATEŘINA: Ale Martičko! Lepšího nikde nenajdete!

MARTA: No... to je možný. Za ty peníze, který na to máme... Jenomže: kde na to všechno vzít a nekrást.

KATEŘINA: (smířlivě) No, každý skladník přece... trochu...

MARTA: Jo, všichni skladníci jsou destilátoři a notorici... Všichni který znám... Snad až na magnátovy skladníky.

Slyšela jsem, že magnát má solidní spolehlivý skladníky, který nic nedestilují.

KATEŘINA: Jenomže on si to může dovolit. On je může všechny zaplatit. On je magnát.

MARTA: A na nás vostatní zbyde jen vodpad. Jen ubohej destilátorský vychlastanej vodpad.

KATEŘINA: Ale Martičko... To máte jako se vším...

MARTA: Dneska budeme mít konkurz na místo marketingové telefonistky marketingového oddělení.

KATEŘINA: Ano, Martičko.

MARTA: Snad někdo přijde. Snad aspoň někdo přijde. Snad magnát ještě nezaměstnal všechny marketingový telefonistky v kraji.

KATEŘINA: V tomto ubohém, Bohem pozapomenutém kraji.

MARTA: Snad aspoň někdo přijde. Snad je všechny nevykoupil. Prej je fakt drsnej.

KATEŘINA: Je velkej a bezvohlednej!

MARTA: Nerespektuje skoro žádný naše dávno vžitý a vosvědčený pravidla.

KATEŘINA: Je hrozně tvrdej!

MARTA: Nedovolí nám produkovat rebarborovou ani zázvorovou marmeládu.

KATEŘINA: Nedovolí nám narušit svůj monopol!

MARTA: Hejbe si cenama, jak chce. Co my s tím mužeme dělat?

KATEŘINA: Cenama nahoru, dolů. Nahoru dolů, nahoru dolů.

MARTA: Kdybysme sáhli na jeho monopol, okamžitě by nás zadusil.

KATEŘINA: Rozdrtil by nás jako shnilou švestku.

MARTA: Zahejbal by s cenama, a šli bysme ke dnu.

KATEŘINA: Jako nakvašená padavka.

MARTA: Vodstříhnul by nás vod zákazníků a byli bysme mrtví.

KATEŘINA: Jako plesnivá hruška.

MARTA: Nebo by nás rovnou nechal vodprásknout.

KATEŘINA: To von umí. Jéžíšmarjá, to von prej umí. Prej.

MARTA: Co my s tím mužeme dělat?

KATEŘINA: Ano: Kde na to všechno vzít a nekrást.

§ 2.1

(Z hlediště přichází první uchazečka. Je to normální, hezká a šikovná asistentka, oblečená do kostýmku. Zvoní na zvonek. Marta jde k domácímu telefonu.)

MARTA: Marmeláda International.

PRVNÍ UCHAZEČKA: (krásně plynule) Dobrý den, jmenuji se Barbora Škodová. Přišla jsem...

MARTA: ...na konkurz!

PRVNÍ UCHAZEČKA: Na konkurz.

MARTA: Vystupte prosím do prvního patra.

PRVNÍ UCHAZEČKA: Děkuji. Děkuji. *(Hledá schody, potom pomalu vystupuje na jeviště.)*

MARTA: *(jde k šefovým dveřím, lehce vzrušeně)* Šéfe, šéfe, už je tady. Někdo nám přišel na konkurz! Někdo už přišel na konkurz!

ŠÉF: *(rychle vkročí)* Aha, nějak brzo. *(Spěšně pokládá Kateřině na stůl fakturu.)* Ještě tuhle fakturu, Kateřino. Mezisoučet je pod položkami, součet za položky pod mezisoučtem, zaokrouhlení vpravo dole, konečný součet pod zaokrouhlením. *(Přechází k organizování konkursu.)* Otevřu dveře, aby nás uchazečka / uchazeč dobře našel. Marto, otevřte dveře, aby nás dobře našla / našel. Otevřu dveře, aby nás všichni dobře našli. *(Sedá si na židli.)*

(Marta rovná židli a papíry, aby vše vypadalo hezky. Šéf se zvedá a vytvářejí s Martou uvítací formaci. Kateřina stále pracuje, až do okamžiku, kdy první uchazečka vkročí do dveří. V tu chvíli se způsobně postaví poblíž šéfa a Marty do uvítací formace. Potom ještě přikročí ke svému stolu a spěšně urovná vyčnívající papír, vrací se do formace.)

PRVNÍ UCHAZEČKA: *(vstupuje)* Dobrý den, jmenuji se Barbora Škodová. Přišla jsem...

MARTA: ... na konkurz!

PRVNÍ UCHAZEČKA: Na konkurz.

(Okamžik oboustranné umírněné radosti.)

MARTA: Odložte si...

ŠÉF: Odložte si kabát. Marto, sundejte slečně kabát. Slečno,

sundám vám kabát. *(Jde nerozhodně k uchazečce nebo si sedá.)*

(Kabát pomáhá sundat Marta. Uchazečka a Marta ho nemají kam pověsit.)

ŠÉF: Věšák. Dojdu pro věšák. Marto, dojděte slečně pro věšák. Slečno, dojdu vám pro věšák. *(Nerozhodně stojí.)*

(Marta strčí Šefovi do ruky kabát a jde do jeho kanceláře pro věšák. Přináší ho. Šéf jí úslužně podává kabát, Marta ho věší.)

ŠÉF: Tak nám, slečno, řekněte něco o sobě.

PRVNÍ UCHAZEČKA: Jmenuji se Barbora Škodová.

MARTA: *(iniciativně)* A přišla jste na konkurz.

PRVNÍ UCHAZEČKA: *(plynule a rychle)* Narodila jsem se na podzim roku 1978. Po základní škole jsem absolvovala střední školu. Po střední škole jsem absolvovala praxi v těžkém marmeládovém průmyslu. Byla jsem postupně asistentkou šéfa oddělení ovocných surovin, asistentkou šéfa pektinového oddělení, asistentkou šéfa reaktinového oddělení, asistentkou šéfa oddělení prodeje sirupů, asistentkou hlavního marketingového oddělení, asistentkou hlavní asistentky. Tato práce se mi velice líbila a těšilo mě, že dělám práci, která se mi líbila.

MARTA: Proč se chcete stát marketingovou telefonistkou marketingového oddělení?

PRVNÍ UCHAZEČKA: Tato práce by se mi velice líbila a těšilo by mě, že dělám práci, která by se mi líbila.

MARTA: Jaké ovládáte cizí jazyky?

PRVNÍ UCHAZEČKA: Angličtinu, němčinu, ruštinu, španělštinu, portugalsštinu.

MARTA: Píšete dobře na stroji?

PRVNÍ UCHAZEČKA: Píši výborně na stroji.

ŠÉF: Máte zkušenosti s prodejem marmelád?

PRVNÍ UCHAZEČKA: Mám bohaté zkušenosti s prodejem marmelád.

MARTA: Děkujeme, odeberte se prosím do vedlejší kanceláře a vyčkejte na naše rozhodnutí.

PRVNÍ UCHAZEČKA: Děkuji, děkuji. *(Odchází.)*

ŠÉF: *(k Uchazečce, která tam už není)* Dáte si... kávu, slečno... minerálku, slečno... huh... dáte si kávu, minerálku?

(Marta jí nese z police minerálku.)

§ 2.2

(Hledištěm přichází slečna Agáta. Vidí domácí telefon. Dívá se na něj, potom do něj zkouší jemně ťuknout. Nic se neděje. Přejíždí tedy zlehka, zkoumavě prsty po jeho okrajích, občas ťukne. Chystá se odejít, lehce zklamána. V kanceláři probíhá paralelně následující dialog.)

KATEŘINA: Martičko, zdá se mi, že v telefonu něco chrasť.

MARTA: *(nenechá se rušit při práci)* Kateřino, dyk netelefonujete.

KATEŘINA: *(ukazuje na domácí telefon)* V tomto telefonu, Martičko, v tomto telefonu.

MARTA: *(nenechá se rušit)* Co by tam chrasťilo, Kateřino?

KATEŘINA: Martičko, ale opravdu tam něco divně chrasť.

(Marta lehce popuzeně vstává, jde se podívat k domácímu telefonu a zvedá sluchátko.)

MARTA: *(do telefonu)* Marmeláda International.

AGÁTA: *(překvapeně se otočí k reproduktoru)* Co je?

MARTA: Můžeme pro vás něco udělat?

AGÁTA: *(překvapeně)* Něco udělat? Jako pro mě? No to by asi šlo...

MARTA: Můžeme vám nějak pomoci?

AGÁTA: *(překvapeně)* Jako mně? *(Podívá se na sebe, hlavně na nehty u nohou.)* Nebo jo, nebo vypadám, že potřebuju...

MARTA: Hledáte něco?

AGÁTA: Já? Né. *(Zpochybní.)* Nebo jo? Nebo bych si potřebovala... skočit na pedikúru?

MARTA: Přišla jste na konkurz?

AGÁTA: *(slabikuje)* Kon-kurz. Ahá. Na nákej kon-kurz. Nebo sem si chtěla skočit na pedikúru?

MARTA: Vystupte prosím do prvního patra.

AGÁTA: *(potěšena)* Ahá, tak to je dobře, že se nemusím šplhat až někam na půdu. *(Hledá schody, potom pomalu vystupuje na jeviště.)*

MARTA: Šéfe, šéfe, už je tady. Další uchazečka! Někdo nám zase přišel na konkurz!

ŠÉF: Tak další...

(Šéfovi se zdá, že věšák není na ideálním místě. Bere ho do ruky. Bezradně ho staví doprostřed scény a rozhlíží se, kam by ho umístil. V tom okamžiku přichází Agáta a Šéf si raději rychle sedá.)

AGÁTA: *(vstupuje, přívětivě)* Řeknu vám, že tady máte schody jak v Babylónu.

MARTA: Přišla jste na konkurz...

AGÁTA: *(překvapena)* Vy máte hlas úplně jako... Nebo ste to byla vy? Že vy ste před chvílí mluvila do toho strojku, hezkýho šedýho!

MARTA: Ano, slečno, před chvílí jsem s vámi hovořila prostřednictvím našeho domácího telefonu.

AGÁTA: Tak to ste byla vy!

MARTA: *(s profesionální přívětivostí podává Agátě ruku)* Ano, slečno, to jsem byla já. Jsem Marta Kostrhounová, obchodní manažerka společnosti Marmeláda International.

(Marta a Agáta si podají ruce. Zájem Agáty o přítomné lidi trochu ochládá. Je ovšem fascinována věšákem. Zkoumá jeho tvary, barvy, líbí se jí jeho výška, stabilita, elegance.)

ŠÉF: *(rozhodne se, že by se měl také představit)* Já jsem... Vladimír Kříž, generální ředitel a majoritní vlastník společnosti Marmeláda International.

KATEŘINA: *(také se raději představí, když už to udělal pan ředitel)* Kateřina Velebová, hlavní účetní společnosti Marmeláda International.

(Agáta dál obcuje s věšákem, ostatních si nevšímá.)

MARTA: Odložte si...

ŠÉF: Odložte si kabát. Marto, sundejte slečně kabát. Slečno, sundám vám kabát. *(Sedá si nebo jde nerozhodně k Agátě.)*

(Kabátek pomáhá sundat Marta. Agáta je stále v zajetí věšáku. Marta jí musí svléknout kabátek sama.)

ŠÉF: Tak nám, slečno, řekněte něco o sobě. *(Agáta se věnuje věšáku.)*

MARTA: Tak nám, slečno, řekněte něco o sobě.

(Agáta se už věšáku fyzicky nasytila, nyní si ho přebírá v myšlenkách a přechází si sednout na prázdný stůl.)

MARTA: Slečno, řekla byste nám něco o sobě?

AGÁTA: *(překvapeně)* Já?

MARTA: Přišla jste přece na konkurz?

AGÁTA: Ahá. Nebo né? Nebo sem sem po těch schodech vylezla kvůli pedikúře? Nebo jo? Nebo je tady ta pedikúra?

KATEŘINA: *(je tak zaskočena, že se poprvé projeví)* Tady je Marmeláda International, slečno.

AGÁTA: Tak jsem si to myslela dobře, že tady není pedikúra.

MARTA: Přišla jste tedy na konkurz na pozici marketingové telefonistky marketingového oddělení.

AGÁTA: Ahá. Tak asi jo.

ŠÉF: Můžete nám, slečno, říci, co si od této práce slibujete?

AGÁTA: No nic, né?.. To jako musím?..

MARTA: Tak máte snad nějakou představu o pozici marketingové telefonistky?

AGÁTA: To je docela pohoda, né?

KATEŘINA: Slečno, tady je Marmeláda International!

AGÁTA: *(přívětivě přímo do očí Kateřiny)* A něco k pití, byste neměli?

ŠÉF: Máme minerálku, kávu... hm... slečno...

AGÁTA: *(lehce roztouženě)* Becher by nebyl?

MARTA: Přišla jste na konkurz, slečno?

ŠÉF: No... Hm... Možná bychom... Hm... Marto, nebyl by tam ještě zbytek toho koňaku?

MARTA: Šéfe, já nevím, to snad...

AGÁTA: *(zklamaně)* Koňak?... Becher by fakt nebyl?

ŠÉF: Hm... Víte, slečno, asi máme jen zbytek toho koňaku... My tady, slečno...

KATEŘINA: Šéfe, no to snad... *(nahlas do telefonu)* Tady je Marmeláda International!

AGÁTA: Tak si teda dáme ten koňak, no. *(s určitým zájmem)* Jakej máte?

ŠÉF: Já... nevím... Marto, co je to za koňak?

MARTA: *(pohoršena)* Tak se teda dojdou podívat, šéfe.

(Šéf se na Agátu omluvně usmívá, Agáta je opět zaujata věšákem, jde k němu a zkoumá ho. Marta přináší koňak a podává ho Šéfovi. Ten čte vinětu.)

ŠÉF: Brandy... stolní... Mikulovská oblast... 2006... *(aktuální rok)*

AGÁTA: *(zdrčeně si sedá k úpatí věšáku)* Ahá, to tady nemáte ani pořádný koňak?

ŠÉF: Víte, slečno... Neměli jsme... Nevěděli jsme... Trochu nás to... Ale tenhle není špatný... *(Podává jí ho. Marta jde popuzeně pro jednu sklenku, případně ji při návratu u svého stolu ještě vztekle leští utěrkou.)*

KATEŘINA: *(do telefonu)* Moment prosím. *(K Agátě.)* Slečno, jaké ovládáte cizí jazyky?

AGÁTA: *(vstává, otvírá láhev a čichá k ní, konstruktivně uvažuje, konstruktivně navrhuje přímo do očí Kateřiny)* Nemoh by přece jen někdo skočit pro toho bechera?

KATEŘINA: *(vrací se k přerušnému telefonátu; hodně nahlas)* Tady je Marmeláda International! *(Po chvíli tlumeně odpovídá do telefonu na námitku.)* Já na vás nekřičím, já jen... *(sladce)* to nic, já jen... *(Pokračuje tlumeně v telefonování.)*

(Marta se vrací se sklenkou, vráží ji Agátě do ruky.)

MARTA: Píšete dobře na stroji?

AGÁTA: *(Nechápe, že je to otázka na ni. Ohlíží se, ale v jejím okolí je jen věšák.)*

MARTA: *(opakuje)* Píšete dobře na stroji?

AGÁTA: *(překvapeně)* Já?

ŠÉF: Marto... Víte... Ta becherovka... Neskočila byste tady pro slečnu... slečnu pro becherovku... do obchodu?

MARTA: Já jsem myslela, že slečna přišla na konkurz na pozici marketingové telefonistky marketingového oddělení.

ŠÉF: Do obchodu... na rohu ulice... tady pro slečnu... pro becherovku...

AGÁTA: *(neposlouchá, je zaujata pochybnou vůní koňaku)* Nebo jo? Nebo by se to dalo pít? *(Dívá se hrdlem do lahve.)* Nebo je to lak na nehty? Nebo vodlakovač? Takže je tady vopravdu ta pedikúra?

(Marta si bere se stolu peněženku a odchází.)

MARTA: *(když míjí Kateřinu, zvolá vztekle)* No tak du koupit tu becherovku. Do krámu.

KATEŘINA: *(vztekle do telefonu)* Tady je Marmeláda International!

ŠÉF: *(krotce)* Máte zkušenosti s prodejem marmelád, slečno?

AGÁTA: *(nedůvěřivě a jen pro zajímavost zkoumá koňak, jen na půl úst)* A to se jako becher dělá z marmelády? Nebo koňak? Nebo lak na nehty?

§ 2.3

(Z hlediště přichází Rostislav. Je to úlys. Má bezchybné kancelářské kalhoty, bílou košili, kravatu a sako. Zvoní.)

ŠÉF: *(vidí, že tady není Marta)* Kateřino, ujměte se toho, prosím.

(Kateřina jde k mikrofonu domácího telefonu.)

KATEŘINA: Marmeláda International.

ROSTISLAV: *(krásně plynule)* Dobrý den, jmenuji se Rostislav Levý. Přišel jsem...

KATEŘINA: Na konkurz?

ROSTISLAV: Na konkurz!

KATEŘINA: Vystupte prosím do prvního patra.

ROSTISLAV: Děkuji. Děkuji. *(Hledá schody, potom pomalu vystupuje na jeviště.)*

KATEŘINA: *(jde k šéfovi; lehce významně, neboť na konkurz přichází muž)* Šéfe, je tady...

ŠÉF: Další?

KATEŘINA: Další!

(Rostislav vstupuje. Všichni jsou překvapeni, že je to muž, i jeho bezchybným zjevem.)

AGÁTA: Džž!

(Rostislavovi vadí věšák uprostřed prostoru, proto ho rozhodným, až demonstrativním pohybem ruky odstraňuje do přední části jeviště poblíž stolu Kateřiny, kde už nikomu nepřekáží.)

ROSTISLAV: Dobrý den, jmenuji se Rostislav Levý. Přišel jsem...

MARTA: *(zrovna přichází s lahví becherovky)* Přišel jste na konkurz!

ROSTISLAV: Ano, přišel jsem na konkurz, který dnes pořádá vaše společnost Marmeláda International.

(Marta nese becherovku. Vráží ji Agátě do ruky.)

AGÁTA: Dík. *(Snaží se ji rozdělát, ale nemá na to sílu. K Šéfovi.)* Nerozdál byste mi to, prosimvás?

(Šéf úslužně otvírá becherovku.)

AGÁTA: *(upřímně vděčně)* Dík.

MARTA: Odložte si...

ŠÉF: Odložte si sako. Marto, sundejte pánovi sako. Pane, sundám vám sako. *(Jde nerozhodně k Rostislavovi nebo si sedá.)*

(Sako pomáhá sundat Marta. Věší ho. Agáta si mezitím spokojeně nalévá.)

ROSTISLAV: Děkuji. Děkuji.

ŠÉF: Tak nám tedy, mladý pane, řekněte něco o sobě.

ROSTISLAV: Jmenuji se Rostislav Levý a jsem odhodlán pracovat ve vaší společnosti.

MARTA: A proto jste k nám přišel na konkurz.

ROSTISLAV: Právě proto jsem k Vám přišel na váš konkurz.

MARTA: Tak nám tedy, mladý pane, řekněte něco o sobě.

ROSTISLAV: Narodil jsem se v nedalekém městě. Už takříkajíc od kolébky jsem vyrůstal mezi marmeládou. K pátým narozeninám jsem dostal od rodičů ilustrovanou knihu Marmeládový medvídek. Ta předurčila mou budoucí cestu životem. Dá se obrazně říci, že má malá ústa byla od toho okamžiku naplněna tím nejlepším, co náš marmeládový průmysl v té době vyprodukoval. První vlastní marmeládu jsem vyrobil v sedmi letech. Byla borůvková. Už v jedenácti letech jsem získal čestné ocenění na biologicko-chemické olympiádě za práci zaměřenou na rychlenou krystalizaci marmelády. Na střední škole jsem se specializoval na marmeládový a džemový marketing. Na vysoké škole jsem se profiloval v oboru pektinového inženýrství a mé práce byly publikovány i v takových odborných časopisech jako je Marmalade Global Review nebo Marmalade Today. Celý svůj život bych mohl, takříkajíc s trochou nadsázky, charakterizovat slovy: jedna velká marmeláda.

ŠÉF: *(na něhož projev zapůsobil)* Proč se tedy vy, pane Levý, jako člověk nepochybně bohatých zkušeností, ucházíte o pozici marketingového telefonisty marketingového oddělení?

MARTA: Na tom přece není nic špatného, šéfe.

ŠÉF: Já nic neříkám...

ROSTISLAV: Po letech takříkajíc studijní vědecké práce bych rád okusil takříkajíc jak chutná marmeládová praxe.

MARTA: Proto se tedy chcete stát marketingovým telefonistou marketingového oddělení?

ROSTISLAV: Ano, mám takříkajíc pocit, že práce marketingového telefonisty marketingového oddělení ve vaší společnosti je takříkajíc mým životním posláním.

MARTA: Jaké ovládáte cizí jazyky?

ROSTISLAV: Ovládám plynule všechny světové jazyky.

MARTA: Píšete dobře na stroji?

ROSTISLAV: Píši výborně na stroji. A jsem odhodlán psát výborně i na vašem stroji.

MARTA: *(velmi vlídně ho odvádí)* Děkujeme, odeberte se prosím do vedlejší kanceláře a vyčkejte na naše rozhodnutí.

ROSTISLAV: Děkuji, děkuji.

ŠÉF: Dáte si... kávu, pane... minerálku, pane... huh... dáte si kávu, minerálku?

ROSTISLAV: *(vlídně, hlavně k Martě)* Srdečně děkuji.

(Když jde kolem Agáty, Agáta mu podává láhev becherovky.)

AGÁTA: Vítám tě mezi náma, Rostislave. Na pedikúře.

ROSTISLAV: *(podává jí zdvořile ruku)* Dobrý den, jmenuji se Rostislav Levý.

AGÁTA: Já jsem Agáta. Na to si připijeme becherem.

ROSTISLAV: Děkuji, v pracovní době zásadně nekonzumuji alkoholické nápoje.

AGÁTA: To je škoda...

(Rostislav pokračuje do vedlejší kanceláře. Agáta se uvelebjuje na židli u levého stolu. Ostatní strnule mlčí, postupně začínají vpravo vzadu zprvu tiše, potom čím dál víc hlasitě diskutovat o tom, kdo bude přijat.)

§ 2.4

(Šéf, Marta a Kateřina tvoří skupinku v pozadí. Jejich rozhovor postupně nabývá na hlasitosti.)

MARTA: Šéfe, já myslím, že ten pan Levý...

KATEŘINA: Šéfe, já myslím, že ta paní Škodová...

ŠÉF: Marto a Kateřino, já myslím, že my přece jenom také potřebujeme...

MARTA: ...působí velice fundovaně...

KATEŘINA: ...působí velice seriózně...

ŠÉF: ...nejen marketingového telefonistu, ale i...

MARTA: ...a je určitě velice pracovitý a svědomitý...

KATEŘINA: ...a je určitě velice pracovitá a svědomitá...

ŠÉF: ...kromě marketingového telefonisty...

MARTA: ...já bych s panem Levým určitě velice dobře...

KATEŘINA: ...já bych s paní Škodovou určitě velice dobře...

ŠÉF: ...potřebujeme i osobní asistentku ředitele...

MARTA: ...rozuměli bychom si s panem Levým...

KATEŘINA: ...rozuměli bychom si s paní Škodovou...

ŠÉF: ...tedy mou osobní asistentku...

MARTA: ...určitě velice dobře.

KATEŘINA: ...určitě velice dobře.

ŠÉF: ...myslím, že potřebujeme i mou osobní asistentku.

(Poslední věta vyzní tlumeně do ticha. Dohady se utnuly. Marta jde pro uchazeče, kyne jim. První uchazečka a Rostislav přicházejí.)

MARTA: Promiňte prosím, že jsme vás nechali tak dlouho čekat...

PRVNÍ UCHAZEČKA: Ale to přece vůbec nevádí, paní manažerko!

ROSTISLAV: Ne, to ani v nejmenším vůbec nevádí, paní... Marto.

AGÁTA: *(smířlivě)* No jo, za tu dobu jsem tady už zapustila kořeny.

(První uchazečka a Rostislav stojí vedle sebe, Agáta zůstává sedět. Marta, Šéf a Kateřina tvoří skupinku soudců.)

ŠÉF: Vážení... vážení uchazeči, děkujeme vám za účast v tomto konkurzu na pozici marketingového telefonisty, potažmo marketingové telefonistky marketingového oddělení.

AGÁTA: Marketingová telefonistka? Nebo jo? Nebo že by tady přece jen byla ta pedikúra?

ŠÉF: *(vyrušení s nadhledem pomine)* Rozhodli jsme se takto. *(Zaváhá.)* Nedáte si ještě... kávu, dámy a pane... minerálku, dámy... huh... nedáte si kávu, minerálku?

(Marta rychle vyskočí, sebere podnos se sklenkami a nalévá minerálku, Kateřina jí pomáhá obě sklenky ukvapeně nalít.)

PRVNÍ UCHAZEČKA: *(velmi slušně)* Děkuji, děkuji, je to od vás velice milé!

ROSTISLAV: *(velmi slušně)* Děkujeme, děkujeme, je to od vás velice ušlechtilé!

AGÁTA: *(odmítá vodu)* Dík. Něco mi tady ještě zbylo na dně.

ŠÉF: Rozhodli jsme se tedy takto: na pozici marketingového telefonisty, potažmo marketingové telefonistky marketingového oddělení přijímáme pana Rostislava Levého.

(První uchazečka překotně odkládá svou sklenku a mumlaje odchází.)

PRVNÍ UCHAZEČKA: *(přidušeně našťvaně)* ||: Po základní škole jsem absolvovala střední školu. Angličtinu, němčinu, ruštinu, španělštinu, portugalskou. :||

(Rostislav okamžitě vyráží k soudcům a slavnostně jim potřásá rukama.)

ROSTISLAV: *(sebevědomě slavnostně)* Děkuji. Děkuji. Děkuji za důvěru. Děkuji za Vaši důvěru. Děkuji. Děkuji.

(Agáta se dál zajímá o pití, své nohy, věšák nebo cokoli dalšího. Kateřina se vrhá zpět do práce, Marta se vrhá na Rostislava.)

MARTA: Ukážu vám vaše pracovní místo.

ROSTISLAV: To od vás bude velmi, velmi milé.

(Rychle, už v pracovním tempu, se přesouvají ke stolu, na němž sedí Agáta.)

MARTA: Tak, tady je vaše pracovní místo.

ROSTISLAV: Děkuji, co nejsrdečněji vám děkuji.

MARTA: Tak, tady je váš telefon.

ROSTISLAV: *(skoro dojatě)* Děkuji, ten je tak hezký, děkuji.

MARTA: A tady... *(Dramatická pauza před hlavním dárkem, pak nadšeně.)* ...jsou vaše šanony.

ROSTISLAV: Ó, děkuji, ty jsou tak roztomilé, děkuji.

ŠÉF: Dále jsme se tedy rozhodli takto: na pozici asistentky ředitele společnosti... na kterou jsme sice konkurz nevypisovali, ale která... jak jsme se rozhodli... tedy na pozici mé asistentky... tedy na pozici asistentky ředitele společnosti přijímáme slečnu... zde... Agátu... slečnu Agátu.

MARTA: Šéfe, no to snad...

KATEŘINA: Šéfe, no to snad...

ŠÉF: No... co se děje, dámy?

MARTA: Šéfe, ta dáma, co jste ji nechal odejít...

KATEŘINA: ...se jmenovala Barbora Škodová.

ŠÉF: Marto, Kateřino, potřebujeme přece někoho... nebudete přece věčně vařit kávu... čaj...

MARTA: Já bych vám to všechno ráda vařila...

KATEŘINA: ...vařila bych vám to třeba čtyřicetkrát za den!

ŠÉF: ... věčně minerálku... chlebičky...

MARTA: Já bych vám to všechno hrozně ráda nosila...

KATEŘINA: ...nosila bych vám to třeba na podnosu ze zlata!

ŠÉF: ... všeset kabáty... na věšák...

MARTA: Já bych vám je na ten věšák hrozně ráda všela...

KATEŘINA: *(pateticky zoufale)* Šéfe! Šéfe, já bych ten pitomej věšák ze všeho nejradši vyhodila z okna. A sto let, klidně sto dlouhých, pustých let, bych házela kabáty přes židli!

(Prázdná pauza po procítěném proslovu.)

ŠÉF: No, jak jsme se rozhodli, tak jsme se rozhodli.

AGÁTA: Lidičky, nazdar, tak to teď budeme dělat spolu... tu pedikúru.

KATEŘINA: *(prosebně)* Šéfe, tady je Marmeláda International!

AGÁTA: *(pohlédne posmutněle na láhev)* Jenomže... už nám tady toho moc nezbylo, na voslavu. *(Vyzunkne poslední lok.)* Marti, nedošla bys ještě pro jednoho bechera?

§ 3

(Bez zazvonění přichází Detektiv. Bere si prázdnou židli, posunuje si klobouk atp. Jinak všichni tvrdě pracují, až na Agátu, která zkoumá děrovačku nebo jiné kancelářské nářadí, jež našla na stole. Následují dva nezávislé monology Detektiva a Šéfa.)

AGÁTA: *(jediná si ho všimla, ale děrovačka je přednější)* Šéfe, je tady... nějaký pošťák, nebo kdo.

ŠÉF: Á, náš Maignet.

DETEKTIV: *(sedá si)* Jó, to když tenkrát byla u Richtera v krámě ta vloupačka. To nikdo neměl ani šajna, jak se to vlastně stalo. To sem ještě pracoval se starym Hanákem, ve dvojičce, tak sme si to tam šli prostě vomrknout. No, bylo tam docela hodně lidí, když sme tam přišli. Říkám vám, že tam bylo aspoň deset policajtů... *(Počítá na prstech.)* ...výjezdovka vobyčejná (2), detektivové z vokresu (4), chlápci z protinarkotickýho (6) - no, když vám vybělej lékarnu, to nejni jako nějaká vovoce-zelenina, - fotograf (7), daktyloskopista (8)... *(Znejistí, napočítal jenom 8.)* ...no a my dva (10), se starym Hanákem ve dvojičce. Já nevím jak voni, ale já - já sem to viděl na dvacet

metrů. Koukám na ty vylomený dveře, a na tu spodní západku vohnutou přesně vo pětasedmdesát stupňů, a vokamžitě říkám Hanákovi, jen tak potichu do dvojičky: Hanáku, tuhle vloupačku udělal starej Vopěnka. Jedině starej Vopěnka dělá dveře takle. Přesně takle.

ŠÉF: *(přichází k Detektivovi)* Jakou si dneska dáte marmeládu, Maigrete? Dneska máme perfektní višňovo-malinovou. Noční várka.

DETEKTIV: *(roztržitě odpovídá)* Díky, šéfe.

(Vrací se Marta s becherovkou, podává ji opovržlivě Agátě. Agáta teď sleduje Detektiva, který ji zaujal.)

AGÁTA: *(mimochodem při sledování Detektiva)* Dík.

ŠÉF: Dojdu vám pro tu višňovo-malinovou. Marto, dojděte detektivovi pro marmeládu višňovo-malinovou. Maigrete, dojdu vám pro marmeládu. *(Přitahuje si k Detektivovi židli a pohodlně se uvelebjuje, protože pro marmeládu jde samozřejmě Marta.)*

DETEKTIV: A když to neudělal starej Vopěnka, tak to udělal mladej Vopěnka. Protože se to vod starýho Vopěnky prostě naučil. Takle nikdo jinej na vokrese dveře nedělá. Takle eště na vokrese nikdo nikdy dveře neudělal a nikdo nikdy dveře neudělá.

AGÁTA: Vy ste fakt detektiv?

(Marta nese 2 sklenky marmelády se lžičkami. Detektiv a Šéf si berou po sklence, hned se do nich pustí.)

DETEKTIV: Starej Vopěnka nebo mladej Vopěnka. To bylo jasný na dvacet metrů.

ŠÉF: Konkurence nás tlačí pěkně ke zdi.

AGÁTA: Tak ste teda ten pošťák, nebo né?

KATEŘINA: Slečno, tohle je pan podporučík z místního oddělení. *(Zoufale dodá.)* A tady je Marmeláda International.

AGÁTA: Tak jsem si to myslela dobře, že to neni pošťák.

DETEKTIV: Jo, řeknu vám: jediný, čím se snad kdy moh vodlišovat mladej Vopěnka vod starýho Vopěnky, bylo to, že starej Vopěnka byl chromej na levou ruku. Ale jinak to byl machr, jakýho tady na vokrese nepamatuju. Až na mladýho Vopěnku.

ŠÉF: A vy dobře víte, Maigrete, jaká že je ta konkurence, která nás tlačí ke zdi.

AGÁTA: A co jako vyšetřujete, podporučníku? Ste vod policie?

DETEKTIV: Takovej machr jako Vopěnka vám dokáže

vylomit dveře za čtyry vteřiny. Prostě to lupne a je to. Cvak a je to. A tyhle dveře byly vylomený fakt frajersky. Celá západka zámku byla vychýlená vo pětasedmdesát stupňů - takle doleva. Takle krásně vo pětasedmdesát stupňů doleva.

ŠÉF: Když máte za konkurenta starýho magnáta, tak s tím nic nenaděláte.

(Agáta bere Detektivovi dýmku, klobouk nebo podobně. Poodchází a prohlíží si to.)

AGÁTA: No to je dobrý.

DETEKTIV: *(ztrátu nezaregistruje, nebo jen lehce)* No tak říkám Hanákovi, kolegovi, prostě do dvojičky: Hanáku, pod, nebudeme tady vobejdovat. Vezmeme si auto, služební, a zajedeme rovnou na vokres ke starýmu Bezouškovi.

ŠÉF: Jo, Maigrete, šetříte kde se dá, vodtrhujete si vod huby, šetříte na všem a na všech, na každý věci a na každým člověku, šetříte na recepturách, místo trhanejch broskví padaný, místo padanejch jablek prohnílý, místo červavejch višni plesnivý...

(Marta pobouřeně vstane, bere předmět Agátě a vrací ho Detektivovi.)

AGÁTA: *(nechápe, proč jí to vzala)* Co se děje?

MARTA: To se tady nemůžete tak úplně roztahovat, slečinko. Ta by se tady už roztahovala i na pana podporučíka.

DETEKTIV: *(bezmyšlenkovitě přebírá předmět)* Jo, starej Bezouška. To byl solidní prokurátor ze starý školy. Bylo to úplně jednoduchý. Jak facka. Dal nám zatykač a povolení k domovní štáře, vrazili sme ke starýmu Vopěnkovi, cestou jsme sebrali i mladýho Vopěnku, a jelo to jak na drátku.

ŠÉF: Ale magnát vás pořád tlačí ke zdi. Ušetříte, co ušetříte, ale na tomhle trhu stejně nic nezmůžete. Na tomhle trhu funguje starej magnát. Říkám vám, že na tomhle trhu nic jinýho nefunguje.

(Agáta, stojíc za Detektivem, pracně rozdělává becherovku. Když se jí to konečně podaří, chrstne Detektivovi podstatnou část obsahu lahve za krk. To však jeho myšlenky nepřeruší.)

DETEKTIV: Jak facka. I když, je pravda, že ani starej Vopěnka, ani mladej Vopěnka, se k tý vloupačce u Richterů nikdy nepřiznali... *(zaujímá expertní postoj vestoje)* A heleme se, tak se na to podívejme. Vy ste tady ňáká nová, slečno, jestli se nemýlim. Já bych řek, že ste tady ňáká nová.

ROSTISLAV: *(rychle vstává a podává Detektivovi ruku)* Dobrý den, jmenuji se Rostislav Levý. *(Opět se ujímá práce.)*

AGÁTA: Né, já už tady pracuju vod rána, skoro. A už sem z toho docela unavená. *(Sedá si na Rostislavovu židli.)*

DETEKTIV: *(nemá si kam sednout)* No, což. Marmeláda

- byla dobrá. (*Připravuje se k odchodu.*) A víte, že dodneška nemá nikdo ani šajna, jestli to udělal starej Vopěnka nebo mladej Vopěnka? (*Chce odejít.*)

ROSTISLAV: (*jen lehce vzhledne od intenzivní práce*) Udělal to mladý pan Vopěnka.

DETEKTIV: (*zastaví se*) A heleme se, mladej pane...

ROSTISLAV: (*iniciativně*) Rostislav Levý.

DETEKTIV: ... mladej pane Levý, vy ste u toho tenkrát byl?

ROSTISLAV: (*věcně a prostě*) Říkal jste, že starý pan Vopěnka měl handicapovanou levou ruku. A že západka zámku byla vychýlená o sedmdesát pět stupňů - tímto způsobem doleva. Na vychýlení západky tímto neobvyklým způsobem potřebujete nezbytně použít obě ruce. Klíčovou roli přitom hraje levá ruka, která musí západku přidržovat v pravé části otvoru z pohledu násilníka. Nemohl to tedy udělat starý pan Vopěnka. Mladý pan Vopěnka to naproti tomu vykonati mohl. (*Rostislav stále pracuje.*)

DETEKTIV: (*trochu osiřelý odchází*) No jo, to je fakt, to nás předtím nikoho nenapadlo. A zavřeli sme starýho Vopěnku.

ŠÉF: (*osiřelý po odchodu Detektiva*) Jo, Maigrete, doba je zlá. Ušetříte, co ušetříte, ale na tomhle trhu stejně nic nezmůžete.

§ 4

(*Agáta pomalu přechází ke stolu Rostislava, lehá si na něj; telefonuje mezi replikami ostatních.*)

ROSTISLAV: (*telefonuje z mobilního aparátu*) ... nezlobte se, je mi to nesmírně líto. Opravdu je mi to nesmírně líto. Zázvorovou marmeládu vám v tuto chvíli nemohu nabídnout. Je mi to líto.

AGÁTA: (*bere si Rostislavův pevný telefon*) Dík.

ROSTISLAV: Rebarborovou marmeládu vám v tuto chvíli také nemohu nabídnout. Všechno je mi to nesmírně líto. Ani zázvorovou, ani rebarborovou. Ano, zjistím, jak to v tomto ohledu vypadá. Zjistím, jaká je situace...

AGÁTA: Čauváneček, Danielko... No to sem já...

ROSTISLAV: Se zázvorem, ano... S rebarborou, ano. V tuto chvíli je bohužel nemáme v programu. Ani zázvor, ani rebarboru. Lituji. Všechno ověřím. Ano, ozvu se vám ještě dnes odpoledne. Děkuji, ano, je to zajímavá příležitost. (*Zavěsí.*)

AGÁTA: No jo, sem tady už vod rána... No nevím, asi ňáká pedikúra...

ROSTISLAV: Pane generální řediteli, během několika prvních minut mé práce se mi podařilo identifikovat velice závaž-

ný problém: zásadní nedostatek naší sortimentní skladby tkví v tom, že nenabízíme zázvorovou ani rebarborovou marmeládu.

ŠÉF: Jo, zázvor, Rostislave, to je dneska věc. (*Poodchází řešit něco důležitého s Kateřinou.*)

AGÁTA: Počkej, ani pořádně neslyším... No nevím, asi trochu díra po granátu...

ROSTISLAV: Pane generální řediteli, ani zázvorovou, ani rebarborovou.

ŠÉF: Jo, zázvor a rebarbora, Rostislave, to jsou dneska věci. (*Dál pracuje.*)

AGÁTA: Například tady ani neměli bechera... Ani koňak francouzskéj...

ROSTISLAV: (*obrací se tedy na Martu*) Paní Marto, zásadní nedostatek naší sortimentní skladby tkví v tom, že nenabízíme zázvorovou ani rebarborovou marmeládu.

MARTA: Ano, Rostislave, to je zásadní nedostatek naší sortimentní skladby.

AGÁTA: No, už sem z toho docela unavená... (*Zívne.*) Docela záhul...

ROSTISLAV: Paní Marto, proč tedy tento zásadní nedostatek naší sortimentní skladby nenapravíme?

MARTA: Rostislave, mohl byste co nejrychleji vyřídit tuto objednávku? (*Podává mu ji.*)

AGÁTA: Tak pá, Danielko! (*Zavěsí.*) Nemáme tady nějakou postel?

ROSTISLAV: (*dívá se na objednávku*) Paní Marto, objednávka 50 litrů jahodové a 30 litrů malinové je sice zajímavá, ale myslím, že bych mohl již dnes podepsat kontrakt na opakované dodávky čtyř tisíc litrů zázvorové a dvou a půl tisíce litrů rebarborové marmelády.

MARTA: Rostislave, dobře víte, že na zázvorovou ani rebarborovou marmeládu nemáme výrobní linku.

ROSTISLAV: Proč si je tedy nepořídíme?

ŠÉF: Rostislave, dobře víte, že taková nová výrobní linka není levná záležitost.

ROSTISLAV: Pane generální řediteli, myslím, že bych mohl již dnes podepsat kontrakt na opakované dodávky čtyř tisíc litrů zázvorové a dvou a půl tisíce litrů rebarborové marmelády.

ŠÉF: Taková linka není levná záležitost, Rostislave. Kde na to všechno vzít a nekrást.

(*Ticho provázející neřešitelný problém.*)

AGÁTA: Marti, postel, by nebyla?

(Všichni se překvapeně dívají na Agátu, která je vyrušila.)

ROSTISLAV: *(pokračuje v přesvědčování)* Nemáme-li nyní speciální zázvorovou ani rebarborovou linku, mohli bychom dočasně vyčlenit několik našich kapacitně značně nevyužitých malinových nebo univerzálních bobulových linek a alespoň provizorně vyrobit tisíce litrů zázvorové nebo rebarborové marmelády.

ŠÉF: Rostislave, dobře víte, že takové přebudování linky není jen tak.

MARTA: A že to není zadarmo.

KATEŘINA: Kde na to všechno vzít a nekrást.

(Po tomto výroku opět neřešitelné ticho.)

AGÁTA: *(přívětivě a trpělivě, s pochopením pro neschopnost Marty)* Marti, tys mě neslyšela? Postel, by nebyla?

ŠÉF: *(rád, že může opustit téma zázvor)* Marto, nebyla by někde vzadu ve skladu ta...

MARTA: Postel jsme skladníkovi zlikvidovali minulej měsíc.

ŠÉF: No, to je škoda...

AGÁTA: Jé, Marti, a proč ste ji...

MARTA: Aby na ní v práci nechrápal.

KATEŘINA: Ale Martičko...

ŠÉF: Marto, nemohli bychom ji zase přece jenom někde...

MARTA: *(rezolutně)* Šéfe, tenhle měsíc už bohužel nejsou prostředky.

KATEŘINA: Ano, šéfe, tento měsíc už bohužel nejsou prostředky.

AGÁTA: *(zklamaně, ale statečně)* No jo, tak to musím ležet celej tenhle měsíc tady na stole.

ŠÉF: Kateřino, opravdu by... trochu prostředků...

KATEŘINA: Tento měsíc bych byla ochotna vyčlenit prostředky maximálně na spartakiádní lehátko.

AGÁTA: *(s novou nadějí)* Aha... A to by šlo?

ROSTISLAV: Kdybychom provizorně přebudovali pouhé dvě univerzální bobulové linky na provizorní výrobu zázvorových a rebarborových produktů, mohli bychom alespoň provizorně vykryt...

MARTA: Proboha Rostislave, dobře víte, že nemáme zázvor!

ROSTISLAV: Tedy ho nakoupíme.

KATEŘINA: Pro lásku boží, Rostislave, přece víte, že nemáme rebarboru!

ROSTISLAV: Tedy ji nakoupíme.

ŠÉF: Jo, kde na to všechno vzít a nekrást.

(Neřešitelné ticho.)

MARTA: Rostislave, dobře víte, že výhradním tuzemským odběratelem surovin pro zázvorové a rebarborové marmelády je náš výhradní konkurent.

ROSTISLAV: Nakoupíme je tedy například ve Velké Británii.

KATEŘINA: Rostislave, dobře víte, že britský zázvor a britskou rebarboru odebírá v tuzemsku výhradně náš výhradní konkurent!

ROSTISLAV: Nebo v Austrálii.

ŠÉF: Rostislave, kde na to všechno vzít a nekrást?

(Teď už je atmosféra dost napjatá. Neúčastní se jí pouze Agáta.)

MARTA: *(prosebně)* Rostislave...

KATEŘINA: *(prosebně)* Rostislave...

ŠÉF: *(trochu otcovsky)* Rostislave, kdybyste věděl, co nevíte...

KATEŘINA: Rostislave, kdybyste věděl, co mluvíte.

MARTA: Rostislave, copak vy vůbec ničemu nerozumíte?

ŠÉF: *(chystá se Rostislavovi věc šetrně vysvětlit, ale neví, jak)* ||: Víte, náš výhradní konkurent... :||

(Před replikou Marty všechno tichne.)

MARTA: Rostislave, přece nás všechny nechcete přivést do neštěstí!

ROSTISLAV: *(bez milosti)* Můžeme je tedy nakoupit v Japonsku.

KATEŘINA: *(hystericky, nespisovně, neovládá se)* Rostislave, proboha, copak nechápete, že když si vobjednáme první dodávku pitomýho zázvoru nebo první dodávku pitomý rebarbory, eště ten samej den na nás magnát Glóbl pošle ty svoje gorily, který nás tady všechny rozstřílejí na neforemnou krvavou paštiku?!

(A je to vyřčeno. Ticho.)

AGÁTA: *(do ticha)* Gorily? Nebo jo? Nebo je tady zoologická zahrada?

(Ještě ticho.)

ROSTISLAV: *(nelítostně)* Máte na mysli pana generálního ředitele Glóbla z globální společnosti Marmeláda Global?

MARTA: Ano, Rostislave, absence zázvoru a rebarbory v našich produktech je skutečně zásadním nedostatkem naší sortimentní skladby.

ŠÉF: Bez zázvoru a rebarbory budeme na našem trhu vždycky v nejlepším případě druží.

KATEŘINA: *(doznívající hysterie)* Bez nich budeme hrát vždycky druhé housle!

MARTA: Jenomže Rostislave, na to, abysme milej zázvor a milou rebarboru jen tak prostě koupili, na to jsme takhle malinký. Magnát Glóbl si zázvor a rebarboru hlídá. Kdyby si někdo - my nebo kdokoliv jinej - koupil gram zázvoru nebo rebarbory - v tuzemsku... v Británii... v Japonsku... magnát Glóbl ho okamžitě kompletně zničí. Zlikviduje. Jeho fabriku srovná se zemí. *(Zaváhá.)* Asi...

ŠÉF: *(smutně a slavnostně)* To je nepsané pravidlo našeho businessu.

MARTA: Von si to muže dovolit.

KATEŘINA: Je to magnát!

ŠÉF: *(smutně)* Jo, starej Glóbl.

ROSTISLAV: Ano, vím, že společnost Marmeláda Global je nejvýraznějším hráčem na našem marmeládovém trhu.

MARTA: Ale von nepracuje podle pravidel. Je tvrdej. Používá i gorily. Prej... Prej používá i gorily...

KATEŘINA: On si to může dovolit!

ŠÉF: Je to magnát.

MARTA: A dokud bude von, mužeme si nechat vo zázvorový nebo rebarborový marmeládě leda tak zdát.

KATEŘINA: Zavedl na náš marmeládový trh nekřesťanské podmínky!

ŠÉF: Kde na to všechno vzít a nekrást.

(Neřešitelné ticho. Agáta se opět chápe pevného telefonu a pomalu vytáhne číslo, které našla na papíře, který jí před pár okamžiky položil na stůl Rostislav. Do následujících frází pronikají z jejího hovoru jen útržkovitá slova.)

AGÁTA: *(na pozadí ostatních)* Dobrý den. Mohli byste nám... ||: Urychleně, jo, hrozně urgentně... Jasně, prioritně a přednostně... Takže čtyry tuny surovýho zázvoru... Né, na jakosti moc nesejde... Takový dvě a půl tuny surový rebarbory... Dneska nebo zejtra... Tak pozejtří, tohle fakt spěchá... Jo, Marmeláda International... :||

MARTA: Nemáme zázvor. Nemůžeme mít zázvor.

KATEŘINA: Dokud bude magnát magnátem, nemůžeme mít zázvor.

ŠÉF: Jo, starej Glóbl.

MARTA: Nemáme rebarboru. Nemůžeme mít rebarboru.

KATEŘINA: Dokud bude magnát magnátem, nemůžeme mít rebarboru.

ŠÉF: Jo, dámy, ten člověk si může dělat, co chce.

MARTA: Patří mu až sedumdesát procent našeho marmeládového průmyslu.

KATEŘINA: Je velkej a bezvohlednej!

MARTA: Nerespektuje skoro žádný naše dávno vžitý a vosvědčený pravidla.

KATEŘINA: Je hrozně tvrdej!

MARTA: Nedovolí nám produkovat rebarborovou ani zázvorovou marmeládu.

KATEŘINA: Je nelítostnej, drsnej!

MARTA: Nezbyde nám ani na suchý rohlíky.

KATEŘINA: Nezbydou nám ani slaný, slaný slzy pro pláč.

MARTA: Jak by to bylo krásný, kdyby na našem marmeládovém trhu žádněj magnát nebyl.

KATEŘINA: Jak by to bylo krásný, jak by se nám to líbilo!

MARTA: Nejlepší by bylo, kdyby se tady žádněj magnát vůbec nebyl objevil.

KATEŘINA: Jak by to bylo krásný, jak by se nám tady hezky pracovalo!

MARTA: Nejlepší by bylo, kdyby se tady žádněj magnát vůbec nebyl narodil!

KATEŘINA: Jak by to bylo krásný, jak by se nám tady překrásně žilo!

ŠÉF: Jo, dámy, kde na to všechno vzít a nekrást.

(Okamžik neřešitelného ticha.)

MARTA: Zázvor nemáme. Nemáme zázvor.

KATEŘINA: Rebarboru nemáme. Nemáme rebarboru.

ŠÉF: Nemůžeme mít zázvor, nemůžeme mít rebarboru, dokud máme starýho magnáta.

AGÁTA: Ale můžete. Pozejtří toho tady máte plnej nákladák. Ale já už bych si vážně lehla.

KATEŘINA: Tento měsíc jsem ochotna vyčlenit prostředky maximálně na spartakiádní lehátko!

MARTA: *(pochopila)* Agáto, jak to myslíte s tím plným nákladákem?

AGÁTA: Jo, no pořád ste chtěli zázvor, tak sem ho zatím vobjednala. A rebarboru... Na pozejtří. A vážně bysme si mohli koupit to kontinentální lehátko?

ŠÉF: Proboha Agáto. Co jste to provedla!?

KATEŘINA: *(Hystericky ječí.)*

MARTA: Dejte to sem. Dejte to všechno sem! Musíme to vokamžitě vodhlásit!

ŠÉF: Kde jste to objednala, Agáto?

AGÁTA: Vim já? A co ta postel?

KATEŘINA: *(hystericky ječí)* Tento měsíc jsem ochotna vyčlenit prostředky maximálně na spartakiádní lehátko!

MARTA: U koho ste to vobjednala, Agáto?!

ŠÉF: U koho jste to objednala, Agáto?!

AGÁTA: *(upřímně uvažuje)* A nebudou nás z té kontinentální postele bolet záda?

MARTA: U koho ste to vobjednala, Agáto?!

ŠÉF: U koho jste to objednala, Agáto?!

(Agáta pije becherovku, Marta s ní třese.)

MARTA: U koho jsi to vobjednala, ty krávo kontinentální?!

AGÁTA: *(nabízí jí lahev)* Marti, dej si se mnou aspoň trochu bechera. Připijem si, aby bylo dost rebarbory a zázvoru.

ŠÉF: U koho jste to objednala, Agáto?!

MARTA: U koho jsi to vobjednala, ty krávo s kopytama vod krve nevinnejch kraviček?!

KATEŘINA: *(hystericky ječí)* Tento měsíc jsem ochotna vyčlenit prostředky maximálně na spartakiádní lehátko!

ROSTISLAV: *(rezignovaně jde ke stolu a zvedá list, který tam před Agátiným objednáním položil)* Agáto, objednala jste to na této adrese?

MARTA: *(třese s ní)* Vobjednala jsi to tady, ty monstrum se zkrvavenýma rukama?!

KATEŘINA: *(hystericky opakuje)* ||: Tady je Marmeláda International! Tady je Marmeláda International! :||

AGÁTA: *(Jen krčí rameny, pije.)*

(Šéf jen přechází po kanceláři a chytá se za hlavu - spoléhá, že se to vyřeší.)

MARTA: *(bere horečně do ruky telefon a vytáčí číslo podle papíru)* Tady Marmeláda International! Tady Marmeláda International!.. Ano. Ne. Né!! Nepřipravujte to! Nenakládejte to! Nechtěli jsme to objednat. Byl to omyl. Překlep. Přehmat. Bylo to opomenutí. Pitomost. Máme tady jednu takovou!... Nebudejte to připravovat?! Nenaložíte to?!.. Děkuju. Děkujeme. Jsme vám tisíckrát zavázáni. Jste hodní. Ušlechtilí. Milujeme vás!.. *(Zavěsí.)*

(Všeobecná úleva.)

ŠÉF: *(popojde do středu jeviště, po dostatečné pauze vroucně)* Díky Bohu!

(Okamžik řešitelného ticha.)

AGÁTA: *(unaveně, s nadějí)* Kaťuško, vážně bysme si mohli koupit to kontinentální lehátko?

KATEŘINA: *(s úlevou, ale důsledně)* Tady je Marmeláda International. Tento měsíc jsem ochotna vyčlenit prostředky maximálně na spartakiádní lehátko.

§ 5

ROSTISLAV: Paní Kateřino, nemýlím-li se, bude za několik dnů konec pololetí a v souladu se zákonnými ustanoveními budeme povinni provést řádnou fyzickou inventuru zásob.

KATEŘINA: Ano, Rostislave, inventuru. Fyzickou inventuru zásob.

MARTA: Aby nedopadla jako ta minulá.

KATEŘINA: Martičko, vždyť minulá inventura dopadla docela dobře, František... skladník...

MARTA: Měl několikasetlitrový manko.

KATEŘINA: Martičko, ale u ostružinovo-březové byl dokonce malý přebytek, pamatujete si?

(Přichází Šéf.)

ŠÉF: Dámy a kolego, budeme muset provést fyzickou inventuru zásob.

MARTA: Aby nedopadla jako ta minulá, šéfe.

ŠÉF: No, Marto, to máte v životě těžké.

MARTA: Jo, vod tý doby, co se ve skladu fláká ten notorik.

KATEŘINA: Martičko...

MARTA: Zajímavý je, že největší manko je vždycky u švestkový.

KATEŘINA: Martičko... Minule přece bylo solidní manko i u borůvkové.

MARTA: Protože pán postupně přechází ze slivovice na borůvkovici, jestli se nepletu.

KATEŘINA: ...a ananasové...

MARTA: To letos asi nebude, protože ten jeho ananasovej zabiják prej neměl v hospodě úspěch.

ŠÉF: No, Marto, to máte v životě těžké. Co bychom mohli dělat, kdybychom našli převeliké manko?

MARTA: Vyhodíme ho.

KATEŘINA: Martičko... On se třeba polepší...

MARTA: Jestli bude manko větší než dvě stě litrů, vystřelí vodsud'.

KATEŘINA: Martičko... To byste přece neudělala...

ŠÉF: Marto, se skladníkama to máte se všema stejný...

KATEŘINA: A František je naštěstí dobrý skladník. Už jeho tatínek byl skladník, i jeho dědeček byl skladník...

MARTA: A všichni chlastali jako duhy.

ŠÉF: Marto, se skladníkama to máte se všema stejný... Když některý skladník nedestiluje slivovici, zaměstná ho zásadně magnát Glóbl.

MARTA: Protože von si to muže dovolit.

KATEŘINA: On je magnát.

MARTA: Magnát si to muže dovolit.

KATEŘINA: Je velkej a bezvohlednej!

MARTA: Nerespektuje skoro žádný naše dávno vžitý a vosvědčený pravidla.

KATEŘINA: Je hrozně tvrdej!

MARTA: Nedovolí nám produkovat rebarborovou ani zázvorovou marmeládu.

ŠÉF: Jo, dámy, kde na to všechno vzít a nekrást.

(Moment neřešitelného ticha.)

ŠÉF: No, když má být inventura, tak má být inventura.

KATEŘINA: Šéfe, ale já mám zrovna tolik, tolik práce!

ŠÉF: Nevadí, Kateřino, pustíte se do toho až ve středu ráno.

KATEŘINA: Ve středu ráno? Šéfe, ve středu ráno budu mít zrovna tolik, tolik práce!

ŠÉF: Kateřino, když má být inventura, tak má být inventura.

KATEŘINA: Šéfe, já bych ji pro vás mileráda udělala. Mileráda bych na ni a... na Františka... dohlížela, ale mám zrovna pořád tolik, tolik práce!

ŠÉF: Dohlédne na ni tedy Marta. Marto, pustíte se do toho ve středu ráno.

MARTA: Šéfe, nechci mít s tím vochmelkou nic společnýho.

KATEŘINA: Ale, Martičko...

ŠÉF: Marto, když má být inventura, tak má být inventura.

ROSTISLAV: Provedu ji tedy já, pane generální řediteli.

ŠÉF: Rostislave, myslím, že jsem pro vás již připravil mnoho nových marketingově telefonistických úkolů.

ROSTISLAV: *(iniciativně)* Pane generální řediteli, provedl bych ji po pracovní době - ve svém volném a svobodném čase.

ŠÉF: Jo, kde na to všechno vzít a nekrást.

(Moment neřešitelného ticha.)

AGÁTA: No tak to teda udělám já, abyste se nehádali, tu korekturu.

ŠÉF: No, to je dobrý nápad.

KATEŘINA: Šéfe, a nemohl by přece jenom pan Rostislav...

MARTA: Jéžišmarjá, ta tomu vochmelkovi nespočítá ani knoflíky na košili!

KATEŘINA: Ale Martičko...

ŠÉF: Dámy, když má být inventura, tak má být inventura.

KATEŘINA: No, já bych tedy... možná bych to také nakonec nějak stihla...

MARTA: Šéfe, tady ty slečince bych nesvěřila ani čajovou konvici.

ŠÉF: Dámy, když má být inventura, tak má být inventura.

AGÁTA: Ahá. Tak mám to teda udělat já, tu korekturu? Nebo né?

KATEŘINA: Slečno, to, co musíme udělat, se jmenuje in-ven-tú-ra. A tady je Marmeláda International.

AGÁTA: Nebo jo? A kde se to jako dělá, ta korektura?

MARTA: Ve skladu, slečínko, ve skladu.

AGÁTA: Ahá. Tak to já teda du.

KATEŘINA: Půjdu za ní!

ŠÉF: Ještě tuhle fakturu, Kateřino. Mezisoučet je pod položkami, součet za položky pod mezisoučtem, zaokrouhlení vpravo dole, konečný součet pod zaokrouhlením.

KATEŘINA: Ano, šéfe, potom, já...

ŠÉF: Kateřino, je to velice urgentní.

KATEŘINA: Ale ona tam... Ona mi... František je tam s ní...

MARTA: Ten vochmelka si s ní už nějak poradí.

KATEŘINA: Co když mu ublíží, Martičko... Je to taková...

ŠÉF: Kateřino, za deset minut potřebuji mít soupis pohledávek, závazků a upomínek tříděný podle odběratele, dodavatele, data vystavení, data splatnosti a stupně upomínání. Do hodiny musím mít na stole strukturovanou předvahu včetně mimorozvahových účtů a analýzu nákladů a výnosů po projektových elementech.

KATEŘINA: Šéfe, já...

MARTA: Pomůžu vám s tím, Kateřino.

KATEŘINA: Ale já... František... skladník... a ta grácie...

(Šéf odchází a všichni pracují. Uklidnění tempa, vše trvá asi minutu. Pracovní rytmus postupně narušuje Kateřina.)

KATEŘINA: Ale já... František... skladník... a ta grácie... je na to úplně sám... na všechno nestačí... všechno nestihne... nikdo mu nerozumí... je to hodný člověk... František... skladník... co když mu ublíží... co když mu ta fíflena nějak hrozně ublíží... bojím se o něj... Františka... skladníka... je na to úplně sám... na všechno nestačí... všechno nestihne... nikdo mu nerozumí...

(Přichází Agáta, potěšená a lehce zasněná.)

AGÁTA: Docela sekáč, ten skladník. Ten tam má marmeládu... Fakt dobrou... Pije to z flašky, žádná lžička... Je hezkej... Silnej... Má jizvy ve tváři... A tuhé černé vlasy... Marmeláda tam chutná... úplně jinak... Jako by do toho něco přidával, nebo co... Je to tak sladký... A silný... Von je tak sladkej... A silnej... Akorát... Možná to trochu přehnal s tou marmeládou... No nebyl v nejlepším stavu, dyž sem vodtamtuď vodcházela... To se tak dostane do toho stavu vždycky?.. Dycínky?.. Asi ho to baví... Asi ho taky baví chodit po zábradlí nad nádržema s marmeládama... No jinak by to nedělal, asi... No v tomhle stavu, ve kterým byl, dyž sem vodtamtuď vodcházela... *(Konec snění.)* Kaťuško, nekoupilas už náhodou tu postel?

KATEŘINA: *(naprosto mechanicky, vyčerpaně, bezbarvě)* Tento měsíc jsem ochotna vyčlenit prostředky maximálně na spartakiádní lehátko. Tady je Marmeláda International. Tady je Marmeláda International.

ŠÉF: *(přichází ve spěchu, jako skoro vždy)* Tak co jste zjistila, Agáto?

AGÁTA: Šéfe, marmeláda tam chutná... úplně jinak, v tom skladu...

KATEŘINA: Můj ty smutku, tady je Marmeláda International. Půjdu se... pro jistotu... podívat do skladu, šéfe... *(Odchází.)*

ŠÉF: Takže jste zatím nenašla žádné manko, přebytek?

AGÁTA: Mango? Přebytek? To se tak jako říká, dyž je moc alkoholu v krvi?

MARTA: Slečínko, manko znamená nedostatek a přebytek znamená, že je toho moc!

AGÁTA: Nó, bylo tam toho hrozně moc, celý nádrže, a sudy. A pak ty malý piksly, skladník říkal, že je to jeho specialita... Marmeláda tam chutná... úplně jinak, v tom skladu...

ŠÉF: Takže jste zatím nenašla žádné manko, přebytek?

AGÁTA: Nó, řekla bych, že tam byl asi přebytek... Bylo tam hrozně moc dobřejch věcí...

ROSTISLAV: Pane generální řediteli, opakovaně vám navrhuji, abyste realizaci fyzické inventury pověřil mě. Provedl bych ji odpovědně a samostatně, ve svém volném a svobodném čase.

ŠÉF: No, Rostislave, to asi není špatný nápad.

AGÁTA: Nebo né? Nebo že by tam měl mango?

(Vrací se Kateřina. Jde nenápadně rovnou ke svému stolu.)

ŠÉF: Zjistila jste něco, Kateřino?

KATEŘINA: Nic. Skladník... František... tam není.

MARTA: No jo, když už si pohrál se slečinkou, tak prostě vypadnul domu. Do hospody.

KATEŘINA: Ale Martičko...

AGÁTA: Ahá. Nebo že by vodešel? V tom stavu, ve kterým byl, že by jako vodešel?

MARTA: Jo, to mu tak ještě chybělo, k chlastu. Nějaká slečinka.

AGÁTA: Nebo jo? Nebo že by vodešel? Sám? Jako po svejch?

KATEŘINA: No, asi na tom nebyl zase tak špatně, slečno.

MARTA: Třeba se vodplazil po štyrech, jako vožralý prase.

KATEŘINA: Ale Martičko! František... je skladník... Už jeho tatínek byl skladník, i jeho dědeček byl skladník...

MARTA: A všichni se z práce plazili po štyrech.

KATEŘINA: Jeho maminka... byla hodná a poctivá žena... A jeho babička...

ŠÉF: No, Kateřino, jste si jistá, že skladník ve skladu nebyl?

KATEŘINA: Ano, šéfe, nikde jsem ho nenašla... asi si vybírá... náhradní volno.

ŠÉF: No, když je to tak... *(Neví, jestli má skladníka vyhodit nebo vyčkávat.)*

MARTA: *(otráveně)* Nejlepší bude, když puđu zkontrolovat aspoň hlavní nádrže sama, šéfe. *(Odchází do skladu.)*

§ 6

(Přichází Detektiv, stejně jako prve.)

AGÁTA: Šéfe, je tady... zase ten pošťák, nebo kdo.

(Detektiv a Šéf se opět usadí poblíž středu a kecají. Plkají, plkají. Kateřina jde automaticky pro dvě malé skleničky marmelády a lžičky.)

DETEKTIV: Jo, to sem tenkrát ještě šlapal chodník u dopravníků. To tehdy byl pořádný horkej letní den, vidim to jako včera, pracoval jsem ve dvojici s Fandou Voslzlým, takovej mladej kluk, zrovna jako já. No, pár měsíců po škole. No, byli jsme voba tak trochu dopravní ucha. Holý neštěstí, dneska to vim. Stáli jsme jako vobvykle patrolu u vejpadovky z Frantovejch Lázní směrem na Prahu a vidíme, že si to tak po silnici šine stará voktávka. Víte, co je to stárá voktávka...

šetříte na všem a na všech, na každý věci a na každým člověku, šetříte na recepturách, místo trhanejch broskví padaný, místo padanejch jablek prohnílý, místo červavejch višní plesnivý...

AGÁTA: To ste na sobě měl uniformu, žejo, policajtskou, a čepici...

DETEKTIV: Tak honem plácačku, červenou, žejo, a pane řidiči, silniční kontrola, a zasalutovat, žejo. A von nám takle... *(Lehce ukazuje.)* ...prostě vokýnkem podával vobčanku. Tak mu říkáme, já a Fanda Voslzej, parták ze dvojčky: Víte, že vám kape volej? A von nám vodpověděl: To nevdá, já mám ještě štyry litry v kufu. Tak sme mu řekli: Vystupte si z vozu. A co vidíme - ale von má na sobě uniformu mezinárodního letce.

ŠÉF: Ale starej vás pořád tlačí ke zdi. Ušetříte, co ušetříte, ale na tomhle trhu stejně nic nezmůžete. Na tomhle trhu funguje starej. Říkám vám, že na tomhle trhu nic jinýho nefunguje...

AGÁTA: To ste asi byli jen tak, v košili, žejo, u tý rozpálený silnice...

DETEKTIV: A já nevím, jestli to víte, ale mezinárodní letci... No nic... Tak mu říkáme: Chlape, ste deset kilometrů vod Chebu, napíšeme vám to na dojezd, ať tady netrčíte, tady na poli...

MARTA: *(přichází)* Šéfe, nevím, jak je to možný, ale musel dělat kořalku ze speciálních zásob v malejch kontejnerech, protože velký kontejnery naprosto přesně seděj a v jednom - v desetitisíci-hektolitrový nádrži vobyčejný konzumní malinový - je dokonce přebytek... nějakých 110 litrů, přibližně. *(Sedá si a pracuje.)*

DETEKTIV: Jo, to když tenkrát byl vedle u Vejvodů - u vaší konkurence - v desetitisíci-hektolitrový nádrži přebytek, nějakých 70 litrů to tenkrát bylo - jestli si dobře pamatuju, tak to byla konzumní rybízovka. To nikdo neměl ani šajna, jak se to vlastně stalo. Jenomže pak se brzo zjistilo, že jim do té nádrže spadla uklízečka. Chudák, jak do toho dávaj, stejně jako všichni, poměrně solidní procento vorganickejch kyselin, byla během několika hodin sežraná na kost.

ŠÉF: Jo, Maigrete, kyseliny jsou prevít.

AGÁTA: A to jako po ni zustala jen kostra, podporučníku?

DETEKTIV: Jo, tenkrát když se to všechno dalo do pořádku... No, co vám budu vykládat. Kostí. Bílý kostí. Jako v muzeu. Dočista vybělený krásný kostí.

AGÁTA: Džž.

DETEKTIV: *(připravuje se k odchodu)* No, což. Marmeláda - byla dobrá... A víte, že dodneška nikdo nemá ani šajna, jak se ta uklízečka do té nádrže s rybízovkou vlastně dostala? *(Odchází.)*

ROSTISLAV: *(předstupuje rezolutně před Šéfa)* Pane generální řediteli, rozhodl jsem se, že kompletní inventarizaci zásob marmelády v našich hlavních, vedlejších jakožto i pomocných

nádržích a zásobních objektech provedu sám. Dnes večer a v noci, ve svém volném a svobodném čase, dobrovolně a bez nároku na přesčasový honorář. Velmi rád si tím rozšířím kvalifikaci a získám potřebný přehled o obchodních procesech ve společnosti Marmeláda International.

§ 7

(Noc. V prázdné kanceláři svítí jen lampička u stolu Rostislava a „lustr“ vrhající bodové světlo. Spěšně přichází Marta s kabelkou - zřejmě jde z divadla.)

MARTA: Rostislave!?!... Rostislave!?!...

(Není si jistá. Bylo odemčeno, takže předpokládá, že Rostislav tady někde je. Jde ke dveřím do skladu a volá.)

MARTA: Rostislave!?!... Rostislave!... Musíme zrušit vobjednávky kaktusů... Zastavit výrobu... Zastavit výrobu kaktusovky... Rostislave!... Rostislave!...

(Nikdo se neozývá. Marta jde tedy ke stolu Rostislava a hledá, zprvu očima, potom rukama na stole a zběžně i v šanonech, objednávku kaktusů a výrobní příkaz na kaktusovou marmeládu. Nenachází.)

MARTA: Rostislave!... Rostislave!... Musíme zrušit vobjednávky kaktusů... Zastavit výrobu... Zastavit výrobu kaktusů... Rostislave!... Rostislave!...

(Nikdo se neozývá. Marta tedy začíná pátrat v zásuvce stolu. Vezme za zásuvku silou a ze stolu vypadává do osvětleného jasně viditelného prostoru revolver a malá sklenka modrošedé marmelády. Marta se lekne, chvíli překvapeně stojí a zírá na tyto věci. Potom bere opatrně do ruky revolver a na světle si ho prohlíží. Totéž s marmeládou.)

MARTA: *(čte etiketu na marmeládě)* Medvídkova marmeláda... *(Chce vše vrátit na původní místo, ale v tu chvíli vstupuje dveřmi ze skladu Rostislav. Marta tuhne s marmeládou v ruce, revolver je stále na osvětlené podlaze nebo na stole.)*

ROSTISLAV: Paní Marto!?!... *(Uvědomuje si, že Marta našla jeho věci.)* Slyšel jsem vás, ale právě jsem prováděl inventurizaci zadního příručního skladu pektinů...

MARTA: Rostislave, já...

ROSTISLAV: ... a měl jsem v úmyslu doinventarizovat rozinventarizované vícemocné pektiny...

MARTA: Rostislave, já... chtěla jsem... já jsem nechtěla...

ROSTISLAV: ... takže jsem vás slyšel, ale nemohl jsem se ihned dostavit.

MARTA: Rostislave, musíme okamžitě zrušit vobjednávku

kaktusů... kaktusů... a zastavit výrobu kaktusovky, kterou jsme včera ráno rozjeli...

ROSTISLAV: *(trochu chladně)* O.K., zruším objednávku kaktusů a zastavím výrobu kaktusové marmelády, je-li to váš pokyn, paní Marto.

MARTA: Rostislave... slyšela jsem... někde jsem zaslechla... možná... že starej magnát zakázal výrobu kaktusovky... kaktusovky prej... takže po rebarboře a zázvoru další artikl... kaktusy... je zapovězenej... asi... možná... tak jsem to zaslechla někde...

ROSTISLAV: O.K., zruším objednávku kaktusů a zastavím výrobu kaktusové marmelády, je-li to váš pokyn, paní Marto.

MARTA: Rostislave, jinak nás magnát... asi... možná... Rostislave, nechtěla jsem vám tady... šmejdit... věřte mi... já jsem jen... chtěla najít tu vobjednávku... a ten výrobní příkaz a... nemohla jsem vás najít... Rostislave, je to důležité, rozumíte?

(Rostislav nic, je chladný. Jde ke svému stolu, rychle vytahuje z jednoho šanonu objednávku, z druhého výrobní příkaz.)

MARTA: Jde vo... důležitý věci... vo zákaz... kaktusovky asi... možná... tak jsem to zaslechla někde...

ROSTISLAV: *(trhá objednávku a příkaz, hází je do koše)* O.K., paní Marto, objednávka kaktusů je zrušena a výroba kaktusové marmelády zastavena. Na váš příkaz, paní Marto.

(Rostislava postupně také nasvítí kužel světla. Dojemný forbinovový monolog, během něhož se Marta jen zdržuje v pozadí jako posluchačka.)

ROSTISLAV: Ano, paní Marto. Jo, Marto. Třeba by vás, Marto, zajímalo, proč mám ve stole nabitý revolver a vedle něj pečlivě uzavřenou sklenku šedomodré marmelády?

MARTA: *(vyděšeně)* Né, Rostislave, to je vaše věc... Já jsem přece nechtěla...

ROSTISLAV: Narodil jsem se v nedalekém městě, Marto. Už takřikajíc od kolébky jsem vyrůstal mezi marmeládou, Marto. K pátým narozeninám jsem dostal od rodičů ilustrovanou knihu Marmeládový medvídek, Marto. Marto, ta předurčila mou budoucí cestu životem. Dá se, Marto, obrazně říci, že má malá ústa byla od toho okamžiku naplněna tím nejlepším, co náš marmeládový průmysl v té době vyprodukoval. První vlastní marmeládu jsem vyrobil v sedmi letech, Marto. Marto, byla borůvková. A potom přišel magnát Glóbl, Marto. Dobře víte, Marto, co to pro náš marmeládový průmysl znamenalo. Míchání ovoce s dřevnatou řepou, padavky, hniličky, plesnivky, shnilotiny, vyšší podíl kyselin a agresivních aromat. Podřadná barviva, vícemocné pektiny, chemicky i biologicky nečistá glukóza. Supermarkety zaplavené podřadnou marmeládou, krach devadesáti procent výrobců, zhroucení existující obchodní sítě. Můj otec byl, Marto, donucen, aby uživil rodinu, pracovat u Glóbla šestnáctihodinové směny.

Jednoho dne, Marto, bezpochyby vlivem plíživé únavy, spadl do nádrže s marmeládou. Vyčerpán fyzicky, zdeptán psychicky, byl vyleptán kyselinou na kost. Zbyla z něj bílá kostra, Marto. Maminka se vlivem té hrůzy dala na marmeládu, konzumovala desítku až dvacítku sklenek denně. Příliš pozdě se začala ze své beznadějně závislosti léčit v ústavu. Glóblovy kyseliny, jí, Marto, strávily vnitřnosti. Když má sestra jela autem položit květiny na mamčin hrob, vjela oběma kolama na marmeládovou skvrnu na silnici a roztránila si lebku o bytelnou zeď Glóblových závodů, Marto. Marto, jsem sirotek. Zůstal jsem bez jediné živé duše.

(Marta, fascinována Rostislavovým vyprávěním se k němu postupně přiblíží.)

ROSTISLAV: Ano, Marto, ve společnosti Marmeláda International jsem se nechal zaměstnat proto, abych se jednou, až bude okamžik příznivě nakloněn mé pomstě, s mizerným magnátem Glóblem setkal. *(Fascinován předvádí s revolverem to, co říká.)* Abych mu jednou, až mi bude osud nakloněn, pohlédl do tváře, přiložil na spánek hlaveň pistole a donutil ho vychutnat si vynikající, beze všech hanebných doplňků a shnilotin, pečlivě lisovanou a svědomitě všech nečistot zbavenou marmeládu z vyvážené směsi rulíku zlomocného a vraního oka čtyřlístého. *(Zálibně zvedá marmeládu před sebe.)* Medvídkovu marmeládu. Stačí jedna jediná lžička Medvídkovy marmelády a má pomsta bude vykonána.

MARTA: *(s něhou)* Rostislave, proč jste se tedy nenechal zaměstnat přímo u Glóbla, Rostislave? K nám magnát Glóbl nechodí. Pohrdá námi. Je zlej.

ROSTISLAV: Jsem u něj na černé listině, Marto. Nikdo ze zbytků naší zdecimované rodiny se nesmí k jeho závodům ani přiblížit. Marmeláda International pro mne znamená možná malou, ale přesto největší dosažitelnou naději na pomstu.

MARTA: Kdybych věděla... Kdybych jen věděla, Rostislave... Já... Pomůžu vám s tou inventurou, Rostislave!

ROSTISLAV: Ne, Marto, děkuji. Jsem v podstatě hotov. Zapíšu výsledky inventarizace zadního příručního skladu pektinů, uzamknu budovu a pro dnešek ji opustím.

MARTA: Kdybych věděla... Kdybych jen věděla, Rostislave... Já... Dobrou noc, Rostislave... Dobrou noc, Rostislave!

PŘESTÁVKA

§ 8

(Ráno. V kanceláři jsou Marta, Kateřina, Rostislav a Agáta. Pracují. Přichází Šéf.)

ROSTISLAV: *(vstává a podává Šěfovi dokumenty)* Pane generální řediteli, v průběhu včerejšího večera a noci na dnešek jsem ve svém volném a svobodném čase, dobrovolně a bez nároku na přesčasový honorář provedl kompletní inventarizaci zásob marmelády v našich hlavních, vedlejších jakožto i po-

mocných nádržích a zásobních objektech. Dovoluji si shrnout hlavní výsledky.

(Rostislav přechází z normálního rozhovoru do „projevu“ uprostřed jeviště, při němž chodí.)

ROSTISLAV: *(přechází zleva doprava a přednáší)* Celkový objem inventarizačních odchylek oproti účetnímu stavu zásob je uspokojivě malý, nepřesahuje žádná celá tři desetiny procenta. Výraznější manko jsem zaznamenal pouze u vyšších jakostí mandarinkových, šípkových, jitrocelových a dubových marmelád. Naopak výraznější přebytek jsem našel na jediném místě, v souladu se včerejším zjištěním... paní Marty... se nachází v hlavní desetitisíci-hektolitrové nádrži obyčejné konzumní malinové marmelády a činí 110 celých 3 desetiny litru. Ze všech pečlivě provedených a nadvakrát přepočítaných kalkulací vyplývá jediný logický závěr: pan skladník vyráběl v uplynulém roce své... likéry... nikoli z obyčejných konzumních, nýbrž ze speciálních vysokojakostních marmelád. Pro tyto teoretické závěry mám k dispozici i fyzické doličné předměty. *(Vytahuje zpoza svého stolu 4 lahve.)* Zde přítomné zbytky tekutiny dovolují usuzovat na jitrocelový likér. Obsahem těchto několika nádob jsou bezpochyby různě kombinované směsi šípkových, mandarinkových a dubových složek.

MARTA: Tak letos už destiloval i jakostní marmelády. Jsem zvědavá, co bude destilovat příští rok.

KATEŘINA: Ale Martičko, to musí být nějaký omyl...

MARTA: Kateřino, netvrďte mi, že Rostislav umí počítat hůř než ten notorik.

KATEŘINA: ...nějaké nedorozumění...

ŠÉF: Dámy, je třeba promluvit si o tom s panem skladníkem osobně. Dojdu pro pana skladníka. Marto, zavolejte mi skladníka. Jdu zavolat pana skladníka. *(Nikam nejde.)*

KATEŘINA: Já bych snad raději... šéfe, Martičko, neobtěžujte se... raději tam dojdu sama ... neobtěžujte se...

(Kateřina jde do skladu. Rostislav začíná energicky pracovat. Šéf a Marta na sebe významně hledí. Marta si poklepává tužkou na stůl. Pauza - čekání na skladníka. Kateřina za okamžik přichází a nese přes ruku skladníkův plášť.)

KATEŘINA: *(nešťastně uprostřed jeviště, s pláštěm)* Neení tam. František... skladník... tam není... Nikde jsem ho neobjevila, ačkoli jsem ho všude hledala... Neení tam... Vůbec tam není... František... skladník... tam není... vůbec tam není... Našla jsem po něm jen... *(Snaží se pověsit plášť na věšák, ale plášť nemá poutko. Věší ho tedy za šos, ale plášť padá. Zoufale ho sbírá. Učiní jemný posunek k plášti, potom ho věší přes opěradlo své židle.)* František... skladník... tam není... vůbec tam není...

MARTA: To už utíká do hospody i dopoledne?!

AGÁTA: Lidičky, von asi utek, protože mu přebejvalo to mango.

KATEŘINA: *(otáčí se na Agátu, přitom žmoulá rukáv pláště)* Slečno, proto by přece František... proto by František nemusel od nás utíkat...

AGÁTA: *(smířlivě)* To ste tu inventuru museli dělat zrovna teď? Chudák...

MARTA: S tou inventurou je to předpis, slečínko, s tou inventurou je to předpis.

AGÁTA: Dyk se mně zdálo, že z toho všeho byl docela rozhozenej...

ŠÉF: Dámy, Rostislave, zdá se, že musím situaci ve skladu zkontrolovat osobně. *(Nehýbe se.)*

ROSTISLAV: Doprovodím vás, pane řediteli.

ŠÉF: *(po krátké pauze)* Marto, jdu zkontrolovat situaci. *(Nehýbe se.)*

MARTA: *(zaujatá prací)* V pořádku, šéfe.

ŠÉF: Jen klid, dámy, všechno nakonec určitě nějak dopadne. *(Konečně se dává do pohybu.)*

(Šéf a Rostislav odcházejí do skladu.)

MARTA: Jenomže, kde na to všechno vzít a nekrást.

KATEŘINA: František... skladník... Určitě se k nám už nikdy nevrátí!..

MARTA: Tak pán si začal dělat kořalky z výběrovejch sérií.

KATEŘINA: František... skladník... Měla jsem tu inventuru udělat sama.

MARTA: To z toho musely bejt solidní výběrový kořalky.

KATEŘINA: František... skladník... Neměla jsem k němu pouštět slečnu Agátu!

MARTA: Jo, jenomže všeho jenom do času.

KATEŘINA: František... skladník... To já jsem ho vyhnala.

AGÁTA: *(lehá si)* To by mě zajímalo, kdy tady konečně bude ta kontinentální postel.

MARTA: Dejte pokoj, Agáto.

KATEŘINA: *(hluboce nešťastná)* Tento měsíc jsem ochotna vyčlenit prostředky maximálně na spartakiádní lehátko.

MARTA: Kde na to všechno vzít a nekrást.

§ 9

(Ze skladu přichází Šéf, za ním Rostislav. Oba mají svěšenou hlavu, Šéf je bledý a strhaný. Hrozivé napětí před hrozivým oznámením, které všichni tuší.)

ŠÉF: *(neadresně)* Pan skladník má... měl... poměrně statnou postavu, že.

AGÁTA: Jasně, šéfe, uzvednul mě jako malinu.

ŠÉF: Možná asi tak... 110 litrů, že.

AGÁTA: Jasně, šéfe, několikrát mě zatočil nad hlavou na jedny ruce.

ŠÉF: *(pokyvuje hlavou, potom se odhodlá)* Dámy, spadl do marmelády.

KATEŘINA: *(hluboce pláče)* Bože můj. Tady je Marmeláda International.

ŠÉF: Stalo se to pravděpodobně včera odpoledne.

KATEŘINA: Bože můj. Tady je Marmeláda International.

ŠÉF: V nádrži jsme našli jen kostru.

KATEŘINA: Bože můj. Tady je Marmeláda International.

AGÁTA: *(smířlivě)* To ste tu inventuru museli dělat zrovna teď? Chudák...

KATEŘINA: Neměla jsem ho... Já jsem ho... Já jsem ho...

AGÁTA: Dyk se mně zdálo, že z toho všeho byl docela rozhozenej...

MARTA: *(je sice zaražená, ale věcná)* Co budeme dělat s tou marmeládou, šéfe?

ŠÉF: *(kýve smutně hlavou)* Co budeme dělat s marmeládou, Marto?

MARTA: Šéfe, marmeláda z nádrže, do který spadlo lidský tělo, neprojde ani zaboja hygienickejma zkouškama.

ŠÉF: Neprojde, Marto, neprojde.

MARTA: Nemůžeme ji ani zaboja prodat, a eště zaplatíme šílený peníze za její likvidaci.

ŠÉF: Neprodáme, Marto, a zaplatíme.

MARTA: To je konec, šéfe. Příští měsíc nebudeme schopni zaplatit ani faktury za základní suroviny.

KATEŘINA: Tento měsíc jsem ochotna vyčlenit prostředky maximálně na spartakiádní lehátko.

ŠÉF: Konec, Marto, konec.

MARTA: Likvidace není ani zaboha levná záležitost. Kde na to všechno vzít a nekrást.

KATEŘINA: Tady je Marmeláda International.

(K Šéfovi pomalu přes celou místnost přichází Agáta se svou lahví becherovky.)

ŠÉF: Konec, Marto, konec. Kdo ví, Marto. Třeba se to nakonec nějak vyřeší, Marto.

(Pauza. Všichni sedí a přemýšlejí a jsou skleslí. Krátké čekání na celkovou smrt - po smrti jiného. Jen Rostislav klidně pracuje. Agáta je samozřejmě také klidná.)

AGÁTA: *(soucitně)* Nemáte nějak problémy, šéfe?

(Všichni jsou dále skleslí.)

AGÁTA: Nepotřebujete nějak pomoci, šéfe?

(Všichni jsou dále skleslí.)

AGÁTA: Rostislave, vymysli něco, prosimtě.

ROSTISLAV: *(věcně a rozhodně, po předchozí atmosféře jako nůž do dřeva)* Pane generální řediteli, jediná možnost, jak se zbavit nakažené marmelády, do které spadlo jedno nebo více lidských těl, spočívá v jejím urychleném odprodeji našemu konkurentovi, panu magnátu Glóblvi. Samozřejmě pod cenou a s velice dlouhou dobou splatnosti.

ŠÉF: No, Rostislave, to snad...

MARTA: *(káravě)* No dovolte, Rostislave!

KATEŘINA: Tady je Marmeláda International.

ROSTISLAV: *(klidně a věcně)* Jenom tak se vyhneme nákladům, které jsou pro společnost Marmeláda International neúnosné. Magnát Glóbl bude naproti tomu schopen marmeládu bez problémů prodat, neboť hygienické a biochemické kontroly, kterým podléhají všichni jeho konkurenti, jsou pro něho pouhou formální záležitostí.

ŠÉF: *(káravě)* Rostislave!

MARTA: *(káravě)* Rostislave!

KATEŘINA: Tady je Marmeláda International.

ROSTISLAV: Pane generální řediteli, vezměte si tedy prosím telefon a okamžitě si sjednejte s panem magnátem Glóblem schůzku. V ideálním případě zde, aby se mohl přesvědčit o únosném stupni kontaminace marmelády.

ŠÉF: Rostislave, co naše výrobní tajemství!

MARTA: Rostislave, magnát Glóbl mi nesmí překročit tenhle práh!

KATEŘINA: Tady je Marmeláda International!

§ 10

(Rostislav vytočí číslo a podává Šéfovi telefon. Šéf si ho bere. S Šéfem, Martou a Kateřinou se začíná všechno točit. Zoufalý vír. Šéf vrávorá v kruhu s telefonem. Marta v protisměru v podobném kruhu opakuje, že Glóbl nesmí překročit její práh. Kateřina se kýve na židli zleva doprava. Všichni tři jsou v závratích.)

(Marta a Kateřina jen opakují své fráze. Šéf rozmlouvá s Glóblem, který se jen směje, což diváci neslyší.)

ŠÉF: *(mimo telefon)* Doufám, že zaplatí minimálně 300 korun za hektolitr.

MARTA: *(stále opakuje) ||:* Rostislave, magnát Glóbl mi nesmí překročit tenhle práh! :||

KATEŘINA: *(stále opakuje) ||:* Tady je Marmeláda International. :||

ŠÉF: *(do telefonu)* Tady je Marmeláda International. Ano, to jsem já! Já... *(Šéf ani neví, kdo vlastně je.)* Nezlobte se, že... Já... Já bych vás nechtěl... Nezlobte se, nechci vás zdržovat... Jsem v nelehké... Váš čas, ano váš čas... Prodám vám deset tisíc hektolitrů obyčejné konzumní malinové... Lehce kontaminované... Jen jeden člověk, včera... Obyčejná konzumní malinová... Řekněme, 270 korun za hektolitr... Promiňte... 240 za hektolitr... Promiňte, já... Nechtěl jsem... Váš čas... Vaše peníze... Tedy 220 korun za hektolitr?... Ano?... Tedy ano?... Tedy 220 korun za hektolitr?... Promiňte... Děkuji... Děkuji... Budu vás čekat... Děkuji... Děkuji... Děkuji...

(Marta a Kateřina končí s opakováním svých frází. Víření končí. Nastává mrtvolné ticho.)

ŠÉF: *(zbledlý vrací telefon Rostislavovi, vyděšeně všem oznamuje)* Přijede... Přijede osobně... Brzo... Za pár okamžiků... Zrovna jede kolem... Magnát Glóbl... Osobně... Zaplatí 220 korun za hektolitr. Díky Bohu.

(Agáta jde soucitně k Šéfovi a nese mu sklenku nějakého nápoje - možná mu ho trochu vylije na košili a soucitně to utírá jeho rukávem.)

ŠÉF: Osobně... Osobně... 220 korun za hektolitr... Budeme na mizině...

MARTA: Lepší než to všechno likvidovat, šéfe... A eště za to platit... I když budeme na mizině, šéfe...

ŠÉF: Kde na to všechno vzít a nekrást.

KATEŘINA: Tady je Marmeláda International.

MARTA: Budeme na mizině...

ŠÉF: Kde na to všechno vzít a nekrást.

KATEŘINA: Tady je Marmeláda International.

§ 11

(Agresivní troubení auta.)

MARTA: *(osudově)* Tak, a je to tady.

ŠÉF: *(rychle)* Marto, otevřte dveře. Otevřu dveře, Marto. Kateřino, připravte kávu. Připravím kávu, Kateřino. Agáto, udělejte si pořádek, udělám tady pořádek, Agáto.

KATEŘINA: *(pateticky k Agátě)* Slečno Agáto, pro lásku boží, udělejte si pořádek...

ŠÉF: Rostislave, Rostislave... Rostislave... *(Neví.)*

(Šéf, Kateřina a Marta se snaží uklízet. Rostislav se stará o svůj stůl - připravuje nástroje, a hlavně si před zrcadlem opakovaně narovnává kravatu, aby ji měl perfektní. Bere si sako, znovu si dorovnává kravatu.)

MARTA: *(zvedá domácí telefon)* Marmeláda International. *(Nikdo se neozývá, sestupuje tedy „na ulici“, pobíhá po ulici a volá.)* Marmeláda International... Marmeláda International!.. Marmeláda International!!.. Marmeláda International!!!.. *(Stupňuje pobíhání a volání, dokud si nevšimne magnáta Glóbla.)*

(Z hlediště přichází Glóbl. Mályžařské boty, tzv. přeskáče a sjezdařské hůlky, kouří doutník. Je v plavkách a nedbale oblečené bílé košili. Nic neříká. Jakmile si ho Marta všimne, ztichne a zírá na něj. Glóbl dochází k jevišti.)

MARTA: *(ve zmatku a strachu opakuje a kyne)* ||: Tady je Marmeláda International... Prosím tudy... :||

(Glóbl se zlehka směje a vstupuje do kanceláře.)

ŠÉF: Ano, to jsem já! Já... Nezlobte se, že... Já... Já bych vás nechtěl... Nezlobte se, nechci vás zdržovat... Jsem v nelehké... Váš čas, ano váš čas... Tedy máme tady... deset tisíc hektolitrů obyčejné konzumní malinové... Lehce kontaminované... Jen jeden člověk, včera... Obyčejná konzumní malinová... Řekněme, 220 korun za hektolitr... Promiňte... 190 za hektolitr... Promiňte, já... Nechtěl jsem... Váš čas... Vaše peníze... Tedy 175 korun za hektolitr?... Ano?... Tedy ano?... Tedy 175 korun za hektolitr?... Promiňte... Děkuji... Děkuji... Děkuji... Děkuji... Děkuji...

MARTA: *(ve zmatku a strachu opakuje a kyne do textu Šéfa - s pauzami mezi replikami)* ||: Tady je Marmeláda International... Prosím tudy... :||

KATEŘINA: *(připravuje a ometá židli a opakuje do textu Šéfa, statečně potlačujíc smutek a zmatek)* ||: Tady je Marmeláda International... Posadte se prosím zde :||

(Glóbl se uvelebuj na židli, kterou mu postupně připravila Kateřina, a labužnicky kouří.)

MARTA: Tady je Marmeláda International... Můžete se tady cítit... jako doma.

KATEŘINA: Tady je Marmeláda International... Určitě se tady cítíte... jako doma.

ŠÉF: Promiňte... Děkuji... Děkuji... Děkuji... Děkuji... Děkuji...

(Ke Glóblovi rázně předstupuje Rostislav s Medvídkovou marmeládou. Glóbl je tímto sebevědomým vystoupením zaujat a oceňuje ho. Je to zřejmě první věc, která ho od rána a možná už od mnohem vzdálenější doby zaujala. Během monologu Rostislava se stále se vzrůstající intenzitou směje.)

ROSTISLAV: Vážený pane generální řediteli společnosti Marmeláda Global, pane magnáte Glóble, toto je marmeláda, která je hodna výhradně vaší návštěvy. Výhradně, výhradně vaší, věky očekávané návštěvy. *(Podává Glóblovi skleničku.)*

AGÁTA: *(přistupuje blíže ke Glóblovi, čte)* Medvídkova marmeláda. Džž.

(Glóbl si bere sklenku s marmeládou a uznale hledí na její neobyčejnou šedomodrou barvu. Okamžitě poznává a oceňuje její kvalitu, přičichne k ní a kvalita se potvrdí. Rostislav mu odhodlaným pohybem podává lžičku. Glóbl si ji bere, ještě jednou oddaluje sklenku na vzdálenost své ruky a vychutnává si její dokonalý vzhled. Je nadšen. Směje se.)

ROSTISLAV: Jako špičkovému odborníkovi vám určitě nemusím vysvětlovat, že je to vynikající, beze všech hanebných doplňků a shnilotin, pečlivě lisovaná a svědomitě všech nečistot zbavená marmeláda z vyvážené směsi rulíku zlomocného a vraního oka čtyřlístého.

MARTA: Rostislave...

ŠÉF: Rostislave...

KATEŘINA: Rostislave...

(Glóbl se čím dál více směje. Je z Rostislava nadšen. Něco podobného mu nikdo už desetiletí neřekl. Zálibně si prohlíží marmeládu, přičichává k ní a minimálně pohledem se s ní mazlí. Rostislav vytahuje revolver a míří jím na Glóbla.)

MARTA: Rostislave...

ŠÉF: Rostislave...

KATEŘINA: Rostislave...

(Agáta se zaujetím sleduje Rostislava. Marta, Šéf a Kateřina se už nezmohou na slovo.)

ROSTISLAV: *(pečlivě vysloví jediné slovo)* Žer!

(Nadšení Glóbla už přesahuje meze.)

ROSTISLAV: Když to sežereš, aspoň si naposled v životě vychutnáš prvotřídní marmeládu.

(Glóbl na Rostislava nadšeně hledí. Je z něho v extázi.)

ROSTISLAV: Jseš magnát, a tak budeš mít i teď, těsně před smrtí, výsadu, které se obyčejnému smrtelníkovi nikdy, nikdy nedostane. Můžeš si vychutnat vynikající, beze všech hanebných doplňků a shnilotin, pečlivě lisovanou a svědomitě všech nečistot zbavenou marmeládu z vyvážené směsi rulíku zlomocného a vraního oka čtyřlístého *(Zálibně odjišťuje kohoutek revolveru.)* Medvídkovu marmeládu.

(Glóbl neví.)

ROSTISLAV: Žer!

(Glóbl si téměř vesele bere první lžičku marmelády.)

ROSTISLAV: Tahle je za maminku.

(Glóbl si bere druhou lžičku. Vychutnává opravdu prvotřídní marmeládu.)

ROSTISLAV: Tahle je za tatínka.

(Glóbl si bere třetí lžičku marmelády.)

ROSTISLAV: Tahle je za sestřičku.

(Glóbl uznale pokyvuje hlavou, čímž vzdává Rostislavovi nejvyšší hold. Desítky výrobců sní o takovém pokývání hlavou, a nedožijí se ho.)

AGÁTA: Džž.

ROSTISLAV: *(oslovuje Martu, ale mluví ke všem najednou)* Můj otec byl, Marto, donucen, aby uživil rodinu, pracovat u Glóbla šestnáctihodinové směny. Jednoho dne, Marto, bezpochyby vlivem plíživé únavy, spadl do nádrže s marmeládou. Vyčerpán fyzicky, zdeptán psychicky, byl vyleptán kyselinou na kost. Zbyla z něj bílá kostra, Marto. Maminka se vlivem té hrůzy dala na marmeládu, konzumovala desítku až dvacítku sklenek denně. Příliš pozdě se začala ze své beznadějně závislosti léčit v ústavu. Glóblovy kyseliny, jí, Marto, strávily vnitřnosti. Když má sestra jela autem položit květiny na mamčin hrob, vjela oběma kolama na marmeládovou skvrnu na silnici a roztříštila si lebku o bytelnou zeď Glóblových závodů, Marto. Marto, jsem sirotek. Zůstal jsem bez jediné živé duše.

(Glóbl se během monologu pomalu sesouvá ze židle na zem.)

Ještě se směje, i když je slyšet, že mu smích působí zvětšení bolesti. Na konci monologu už leží bezvládně na zemi.)

ROSTISLAV: *(odkládá pistoli na stůl)* Až teď, po dlouhých, děsivě dlouhých letech plných práce, Marto, je má msta vykonána. Prevítovi Glóblovi zbývá několik minut života. Několik minut psího života. Docela trpí, Marto.

(Okamžik pietního ticha. Agáta si se zájmem bere stále odjištěný revolver. Prohlíží si ho, potom jí zrak padne na ležícího Glóbla.)

AGÁTA: *(jde blíž)* Jé, to je zajímavý, von se směje, i když je mrtvej, asi.

KATEŘINA: Slečno Agáto, to asi není vhodné...

(Agáta omylem mačká spoušť revolveru. Vychází rána, která všechny překvapí, i Agátu, která se trefila přímo do hlavy Glóbla.)

AGÁTA: Promiňte.

ŠÉF: Agáto, co to děláte?!

AGÁTA: Aha, už se nesměje...

MARTA: *(bere Agátě revolver)* ||: To si nemůžete hrát jen tak s pistolí, slečinko. :||

KATEŘINA: *(Pozvolna, táhle, unaveně, souvisle ječí.)*

ŠÉF: Marto, co budeme dělat, Marto?

MARTA: Šéfe, já... Šéfe, venku je plný auto goril, venku je plný auto goril.

ŠÉF: Magnát má venku svoje gorily. Venku je plný auto goril, venku je plný auto goril.

MARTA: Šéfe, venku je plný auto goril, venku je plný auto goril.

ŠÉF, MARTA, KATEŘINA: ||: Venku je plný auto goril, venku je plný auto goril. :||

KATEŘINA: Tady je Marmeláda International.

MARTA: *(při zběsilé práci)* Šéfe, náká ta gorila se může kdykoli přijít podívat dovnitř!

ŠÉF: *(při zběsilé práci)* Dovnitř, Marto, každou chvíli mohou přijít dovnitř.

MARTA: *(při zběsilé práci)* Šéfe, všechny nás tady postřílejí! Musíme něco udělat! Asi.

ŠÉF: *(při zběsilé práci)* Postřílejí, Marto, postřílejí. Musíme něco udělat.

MARTA: *(při zběsilé práci)* Šéfe, nemůžeme tady jenom tak sedět! Musíme něco udělat!

ŠÉF: *(při zběsilé práci)* Udělat, Marto. Musíme něco udělat.

AGÁTA: *(pomalu se ujímá určité aktivity, mluví v první osobě)* Tak ho hodíme do marmelády, né?

MARTA: *(při zběsilé práci)* To není tak jednoduchý, slečinko. Já bych ho tam pro mě za mě klidně hodila, ale co potom řekneme těm gorilám, až ho sem přijdou hledat!

AGÁTA: No jo, to nevím...

KATEŘINA: *(při zběsilé práci)* A jak se potom zbavíme těch deseti tisíc litrů zkažené marmelády, slečno?

AGÁTA: No jo, to nevím...

ŠÉF: *(při zběsilé práci)* Dámy, situace je ztracená.

MARTA: *(začíná se chovat hystericky)* Musíme to někam uklidit. Máme tady nějaký rukavice?

AGÁTA: No jo, vrah přece musí mít rukavice.

KATEŘINA: Rukavice... Jak potom zaúčtujeme rukavice?

MARTA: Nemužu najít rukavice, nemužu najít rukavice!

KATEŘINA: Kdysi měl František... skladník ve skladu rukavice.

MARTA: Kde sou ty rukavice, kde sou ty rukavice!

KATEŘINA: Já nevím, když teď František... Jak potom zaúčtujeme rukavice?

MARTA: Kde sou ty rukavice, kde sou ty rukavice!

AGÁTA: *(vyndává z kabelky plastové rukavice)* Myslíte tydle?

KATEŘINA: *(šokovaně)* Vona snad má i Františkovy rukavice!

(Marta si pokouší navléknout rukavice, ale nejde jí to, protože se jí klepou prsty. Muchlá je a odhazuje.)

MARTA: Potřebujeme igelit. Musíme to zabalit do igelitu.

KATEŘINA: A jak se potom zbavíme těch deseti tisíc litrů zkažený marmelády, Marto?

MARTA: *(neposlouchá)* Nakoupíme igelit. Igelit, hodně igelitu. Číslo na velkovoobchod s igelitem. Nemužu najít číslo na velkovoobchod s igelitem. Potřebujeme hodně igelitu. *(Hledá telefonní číslo.)*

KATEŘINA: A jak se potom zbavíme těch deseti tisíc litrů zkažený marmelády, Marto?!

MARTA: *(neposlouchá)* Nakoupíme igelit. Igelit, hodně igelitu. Číslo na velkovoobchod s igelitem. Nemužu najít číslo na velkovoobchod s igelitem. Potřebujeme hodně igelitu. Číslo na velkovoobchod s igelitem. Číslo na velkovoobchod s igelitem. Číslo na velkovoobchod s igelitem.

(Marta šílí a stále hledá telefonní číslo. Agáta přistoupí ke stolu Marty, jemně prstíky rozhrne nějaké papíry a zpod nich vytáhne vizitku.)

AGÁTA: Tady to máte, abyste to nehledali.

KATEŘINA: *(šokovaně)* Vona snad má i číslo na velkovoobchod s igelitem!

(Marta telefonuje do velkoobchodu igelitem, ale nemůže se dovolat. Zoufale pokládá telefon.)

ŠÉF: *(při zběsilé práci)* Dámy, situace je ztracená.

ŠÉF, MARTA, KATEŘINA: ||: Venku je plný auto goril, venku je plný auto goril. :||

AGÁTA: Rostislave, vymysli něco, prosimtě.

ROSTISLAV: *(sebevědomě a uvolněně si stoupne)* Řešení samozřejmě existuje, pane generální řediteli. Impérium pana magnáta Glóbla, tedy všechna jeho aktiva a pasiva včetně nejmodernějšími zbraněmi vybavených pánů před našimi dveřmi, je v tuto chvíli bez panovníka. Jeho roli, samozřejmě se všemi příslušnými aktivy i pasivy, tedy převezmete vy, pane generální řediteli.

AGÁTA: Džž!

MARTA: To nemyslíte vážně, Rostislave!

KATEŘINA: Ale Rostislave!

ŠÉF: *(zaskočen)* Já... Rostislave, já... tolik marmelády... já...

ROSTISLAV: Je to vaše jediná možnost, pane generální řediteli.

MARTA: To nemyslíte vážně, Rostislave!

KATEŘINA: Ale Rostislave!

ŠÉF: *(zaskočen)* Já... Rostislave, já... tolik marmelády... já... nechci si špinit ruce... já... jsem spokojený s tím, co mám...

ROSTISLAV: Rozmyslete si to, pane generální řediteli.

ŠÉF: Já... jsem spokojený s tím, co mám... Tak to za mě vezměte třeba vy, Rostislave.

ROSTISLAV: Já, pane generální řediteli?

MARTA: *(přerušuje všechnen hovor)* Šéfe, je tady detektiv!

§ 12

(Přichází Detektiv. Šéf, Marta a Kateřina postupně umlkají a horečně řeší odvedení pozornosti Detektiva od mrtvého Glóbla. Marta kdesi vzadu nachází kus černé látky a společně s Kateřinou přikrývají mrtvolu. Detektiv v tu chvíli vstupuje do dveří, bere si židli, na které původně seděl Glóbl. Musí přitom překonat překážku, kterou představuje zakrytá mrtvola Glóbla. Začíná mluvit. Marta mu postupně přináší marmeládu. Šéf si k Detektivovi přisedne a snaží se tvářit normálně. Marta nebo Kateřina ještě postupně zdokonalují přikrytí mrtvoly. Zvláště proto, že ji Agáta při svém průzkumu částečně odkrývá. Upravují i sebe, případně stoly, aby vše vypadalo úplně nenápadně. Marta i Kateřina tentokrát Detektiva výjimečně poslouchají, protože chtějí, aby se cítil dobře a neslídil.)

AGÁTA: Šéfe, je tady... zase ten pošťák, nebo kdo.

DETEKTIV: Nevyrušuju vás, šéfe? Asi máte nějakou návštěvu.

ŠÉF: Á, náš Maigret. Marto, Kateřino, máme návštěvu.

DETEKTIV: Říkám si, venku je pěkný velký auto a u něj postává pár pořádných chlapů, to bude asi nějaká dodávka surovin.

ŠÉF: Jo, suroviny, Maigrete, to je dneska vzácnost.

(Během monologu Detektiva snímá Agáta lyžařské brýle z Glóblova čela, se zájmem se na ně dívá a odkládá je. Po ní si brýle bere Rostislav, nasazuje si je a zase je odkládá. Poté Agáta zkoumá přeskáče. Glóbl je má rozepnuté, jen volně navlečené. Agáta jednu botu svléká, po prohlédnutí ji odkládá. Prohlíží si ji i Rostislav. Stejně je tomu s druhou botou.)

DETEKTIV: Jo, to když tenkrát zmizel krajskej vedoucí všeobecný pojišťovny Vocásek. Prostě se vypařil, starej Vocásek. To nikdo neměl ani šajna, jak se to vlastně stalo. To sem eště pracoval se starym Hanákem ve dvojičce, tak sme si to tam šli prostě vomrknout. Tak sme tam prostě vobejdovali, v tom jeho domě. No, bylo tam docela hodně lidí, když sme tam tak vobejdovali. *(Chce začít vypočítávat, ale vidí, že nikdo asi stejně neposlouchá, tak mávne rukou a pokračuje.)* My všichni kriminalisti, který sme tam byli, sme procházeli tím domem, skrz naskrz, a hledali sme nějakou stopu, která by nás k němu, ke starýmu Vocáskovi, prostě dovedla. To se ví, nic sme nenašli. No a jak tak všichni chodíme po pracovně v prvním patře – no, všichni sme tam prošli aspoň desetkrát, i já s Hanákem ve dvojičce – tak nakonec narazíme – a byli sme to zrovna my dva, já a muj parták Hanák ve dvojičce – narazíme na takovou podivnou snad jako hroudu. Rozumíte, na zemi, mezi psacíma stolama, přímo tam, kde stála nějaká židle... nebo to byly dvě židle?... se vyjímala taková jako hrouda, přibližně, přibližně velikosti lid-

ského těla ležícího. Bylo to jako přikrytý nějakou dekou, nebo nějakou látkou černou. No, a to je ten důvod, proč sme si toho my, ani vostatní kriminalisti, co sme tam jako tak vobejdovali, vubec nevšimli. To je ten důvod, vono to bylo přikrytý nějakou černou látkou, ta hrouda. No, a tak sme k tomu přišli blíž, my dva s Hanákem ve dvojičce, a koukali sme na to, my dva s Hanákem. A pak sme to prostě vodkryli. A co myslíte, že sme tam našli? Co myslíte, že byla ta hrouda, zakrytá tím kusem černého hadru, nebo tou černou látkou prostě? *(Obrátí se k Martě.)* Co myslíte, že byla ta hrouda?

MARTA: Já nevím...

DETEKTIV: *(ke Kateřině)* Co myslíte, že byla ta hrouda?

ŠÉF: No, co by to tak mohlo být, Maigrete?

KATEŘINA: Já nevím... pane podporučíku...

DETEKTIV: No, to my sme ze začátku taky nevěděli, my všichni kriminalisti. To my sme taky nevěděli, já ani muj parták Hanák jen tak ve dvojičce. A co myslíte, že to bylo.

MARTA: Já nevím...

KATEŘINA: Já nevím... pane podporučíku...

AGÁTA: No, já to možná vim.

DETEKTIV: *(otočí se k Agátě)* A co myslíte, že to bylo.

MARTA: *(panicky)* Agáto!

KATEŘINA: *(panicky)* Agáto!

AGÁTA: Ale neřeknu.

DETEKTIV: No: byla to mrtvola, mrtvola starýho vedoucího všeobecný pojišťovny Vocáska. Někdo ho totiž zabil a přikryl mrtvolu tou černou látkou, vo který sem vám vyprávěl. A proto sme si toho tak dlouho nevšimli, protože to bylo přikrytý tou černou látkou.

ŠÉF: Jo, Maigrete, černá látka, to se dneska nosí.

DETEKTIV: *(připravuje se k odchodu)* No, což. Marmeláda – byla dobrá... A víte, že dodneška nemá nikdo ani šajna, kdo toho Vocáska tou černou látkou přikryl? *(Odchází, na schodech se ještě otáčí.)* Jo, pořád vám tam u auta čekají ty chlapíci, vod těch surovin. *(Odchází.)*

§ 13

(Scéna začíná opakováním Šefovy žádosti před příchodem Detektiva.)

ŠÉF: Já... Rostislave, já... tolik marmelády... já... nechci si špinit ruce... já... jsem spokojený s tím, co mám...

ROSTISLAV: Rozmyslete si to, pane generální řediteli.

ŠÉF: Já... jsem spokojený s tím, co mám... Tak to za mě vezměte třeba vy, Rostislave.

ROSTISLAV: Já, pane generální řediteli?

MARTA: Ano, ano, Rostislave, vezměte to vy, za šéfa i za nás za všechny!

ŠÉF: *(dojat)* Ano, Rostislave, vezměte to za nás za všechny!

KATEŘINA: A tak nás všechny, všechny zachráníte, Rostislave!

ROSTISLAV: Rozmyslete si to, pane generální řediteli.

MARTA: Ano, ano, Rostislave, vezměte to vy, za šéfa i za nás za všechny!

ŠÉF: Ano, Rostislave, vezměte to za nás za všechny!

KATEŘINA: A tak nás všechny, všechny zachráníte, Rostislave!

(Rostislav zvolna pokyvuje hlavou. Potom si zvolna a věčně svléká sako a věší ho přes židli. Zvolna si vyhrnuje rukávy košile tak, jako je měl vyhrnuté Glóbl. Zvolna, ale už rychleji, si svléká kalhoty a věší je úhledně na židli přes sako. Má na sobě podobné plavky jako Glóbl. Bere si přeskáče, natahuje si je, zapíná.)

ROSTISLAV: *(si během repliky sundává kravatu a odhazuje ji na mrtvolu Glóbla)* No, pane generální řediteli, když jste tedy spokojený s tím, co máte, tak já to tedy za vás беру.

MARTA: *(dojatě)* Rostislave...

ŠÉF: *(dojatě)* Rostislave...

KATEŘINA: *(dojatě)* Rostislave...

(Marta mu podává lyžařské brýle. Rostislav si je nasazuje na čelo. Kateřina mu podává Glóblův doutník. Rostislav si ho vkládá do úst, ale nemá zapalovač. Ten mu ladně hází Agáta. Rostislav si zapaluje.)

ŠÉF: Tak, Rostislave.

MARTA: *(obdivně a s láskou)* Rostislave, teď vypadáte jako pravý magnát.

KATEŘINA: Moc pěkně jste si to oblékl, Rostislave!

(Rostislav se zasměje, kouří.)

ŠÉF: *(je na Rostislava hrdý)* Rostislave, teď bych vás skoro nerozeznal od pravého velkého marmeládového magnáta.

MARTA: *(obdivně a s láskou)* Rostislave, jak vám to sluší!

KATEŘINA: Jak umíte krásně kouřit doutník, Rostislave!

(Rostislav se zasměje, kouří.)

ŠÉF: *(s nadějí)* Tak, a než odejdete... než od nás... odejdete, mohli bychom spolu dojednat ten obchod, Rostislave... co říkáte... *(Spokojeně se usměje.)* ...magnáte Rostislave...

(Rostislav se zasměje, kouří. Během následujících Šéfových nabídek se postupně co nejrudečněji směje dál.)

ŠÉF: Tedy máme tady... deset tisíc hektolitrů obyčejné konzumní malinové... Lehce kontaminované... Jen jeden člověk, včera... Obyčejná konzumní malinová... Řekněme, 220 korun za hektolitr... Promiňte... 190 za hektolitr... Promiňte, já... Nechtěl jsem... Váš čas... Vaše peníze... Tedy 175 korun za hektolitr?... Ano?... Tedy ano?... 175 korun za hektolitr?... Promiňte... Děkuji... Děkuji... Děkuji... Děkuji... Děkuji...

(Rostislav se stále jen směje.)

ŠÉF: Tedy ne? Vy nepřistoupíte na 175... 175 korun za hektolitr?... Ale když magnát Glóbl!.. 175 za hektolitr... ale když magnát Glóbl... Rostislave... magnáte Rostislave?... *(Děsuplná pauza.)* Řekněme 170 korun za hektolitr... Promiňte... 165 za hektolitr... Promiňte, já... Nechtěl jsem... Váš čas... Vaše peníze... 160? 155? 150? 145? 140? 135? 130? 125? 120? 115? 110? 105? Tedy 100? Tedy 99? Tedy 99 korun za hektolitr?... Ano?... Tedy ano?... Tedy 99 korun za hektolitr?... Promiňte... Děkuji... Děkuji... Děkuji... Děkuji... Děkuji...

(Rostislav bez velkého zájmu, se smíchem, kouře doutník, odchází. Agáta si bere magnátovy lyžařské hůlky a jde automaticky s ním.)

AGÁTA: *(při odchodu si uvědomuje, že na podlaze je stále mrtvola)* Marti, nemohla bys to nějak uklidit?

(Odcházejí a nechávají původní trojici stejnou jako na začátku, jen o mnoho smutnější, což je dost smutku, když byl už na začátku.)

ŠÉF: *(když je vzduch čistý)* Díky Bohu.

(Opět se smutně a unaveně pracuje, telefonuje.)

KONEC

**DRAMATURGICKÝ
POZORNÍK**
NOVINKY SVĚTOVÉ DRAMATIKY**LÉANDRE-ALAIN BAKER****DNY SE VLEČOU, NOCI TAKY...****LÉANDRE-ALAIN BAKER**

Narodil se roku 1960 v Bangui (hlavní město Středoafričké republiky) a v současné době žije v Paříži, kam počátkem 80. let přijel studovat divadlo a film.

Prosadil se především jako dramatik, scenárista a režisér (zejména krátkometrážních filmů). Je známý ovšem také jako herec. Rovněž je autorem románu *Ici s'achève le voyage* (*Tady cesta končí*) a básnické sbírky *Des gifles et des caresses* (*Facky a pohlazení*).

Koncem 70. let společně s konžským autorem E. Dongalou (1941) založil a vedl v Brazzaville divadlo l'Eclair (Blesk). Jako režisér se zde soustředil především na uvádění her afrických autorů. Roku 1997 nastudoval také svou hru *Les jours se traînent, les nuits aussi* (*Dny se vlečou, noci taky*). V mnoha inscenacích, které Baker režíroval, také sám hrál.

Jeho dramatická tvorba se začala slibně vyvíjet počátkem 90. let minulého století. Text, kterému věnujeme tento dramaturgický pozorník, napsal roku 1991 a získal za něj cenu rádia RFI. Hra se díky několika rozhlasovým nastudováním rozletěla do celého frankofonního světa a stala se tak jednou z těch, které měly zásadní význam pro objevování afrického dramatu. Divadelní nastudování uvedl režisér Gabriel Garran v divadle Studio des Champs-Élysées. Česká premiéra byla uvedena 7. března 2006 na Čro3-Vltava v překladu M. a M. Lázňovských.

Po úspěšném dramatickém debutu se Baker jako dramatik na dlouho odmlčel a věnoval se spíše psaní scénářů a filmové režii. Až v roce 1998 napsal další dvě hry: *Et Dieu roula l'univers comme une natte* (*A Bůh uválel svět jako vánočku*), *Un comptoir en occident* (*Pobočka na západě*). Po roce 2000 napsal ještě další dvě dramata, ve kterých se věnuje tématu hledání opravdovosti a rovnováhy v životě, v partnerských vztazích, stejně jako ve své první hře.

DNY SE VLEČOU, NOCI TAKY...

Přeložili: Matylda a Michal Lázňovských z francouzského originálu *Les jours se traînent, les nuits aussi* (dosud nevydaná autorská úprava z roku 2005).

Osoby: 2 muži (Muž – neznámý, Pán – oba mezi 30 a 40 lety) **a 1 žena** (Paní – mezi 25 a 30 lety).

Místo děje: Současný byt. Rozházená prostěradla, polštáře. Místnost rozdělená šňůrou na prádlo, na které visí prostěradla. Pohovka, telefon, věšák.

Obsah hry trefně vystihuje název její filmové inspirace – *Pygmej v koupelně* z roku 1993. Výchozí dramatická situace je prostá: Paní se vrací domů z práce a zjišťuje, že v jejím bytě je z neznámého důvodu nepořádek. Rozházené věci, chaos, který způsobil Muž, jenž vychází z koupelny v jejím županu a tvrdí, že je Pygmej. Chová se slušně, není zloděj, chce jen oblečení. Hledá rovnováhu, klid, chce si jen povídat. Situace vtipná, absurdní i poetická. Možná dokonce, že Muž není skutečný, možná je to jen představa Paní, touha, Bůh...?

Paní Muže nejprve vyhazuje a chová se k němu jako zločinci, ale rychle, velmi rychle, se jím nechá přivést k dialogu. Začíná odkrývat svoje sny a touhy po skutečném životě, jež by byl vzdálený stereotypnímu soužití s manželem – Pánem. Paní chce po chvíli odejít ze svého bytu – ze svého života - s Mužem.

Ale Pán přichází domů dříve než obvykle a přestože je zřejmé, že vztah s manželkou skomírá, její odchod a přítomnost Muže se mu vůbec nelíbí.

Paní, která už byla na odchodu, se vrací pro správné zavazadlo a nakonec v bytě s Pánem zůstává. Oba konstatují, že dny se vlečou a noci taky.

Hranice mezi realitou a snem se ve hře prostupují a je možné inscenačně podpořit jednu či druhou rovinu – prozaické reality či lyrického snu. Nebo balancovat na hranici obou a napínat diváka až dokonce – jak to dopadne?

Muž: / ... / *Vážně by vás uklidnilo, kdybych odešel?*

Paní: *Ano, určitě.*

Muž: *To říkáte vy, ale já vám nevěřím. Rvala byste si vlasy, kdybych odešel. Kladla byste si tytéž otázky, co teď kladete mně. Jenomže já už bych tu nebyl, a neslyšel bych vás. – Kdo byl ten muž? Co tu hledal? Odkud přišel?*

/ ... /

Pán: *Má tvůj župan! Jak to, že má na sobě tvůj župan?*

Muž: *Já vám to říkal, paní. Lidi se prostě těmhle myšlenkám nedokážou ubránit.*

Paní: *Na co, prosím tě, myslíš?*

Pán: *Na ty kufry...*

Muž: *Vidíte, paní, před chvílí, ve dvou, jsme se víceméně shodli. Teď, když jsme tři, to vypadá na dokonalou neshodu. Bude to těžší!*

Paní: *Co bude těžší? Našla jsem vás tady v županu. / ... / Přece vás nesvleču násilím!*

Pán: *A co teď? Víš teď, co po tobě chce? Můžeš mi to říct? (Zvýší hlas.) Řekneš mi to, ano?*

Paní: *Poslouchej mě dobře. Já vím tolik, co ty. Takže mě poslouchej a odpověz mi. Odkdy chodíš domů dřív, než já jdu do postele? Můžeš mi to říct?*

Muž: *Olala! Nějak se to komplikuje!*

Pán: *Drž hubu, Pygmeji, nikdo se tě na nic neptal.*

/ ... /

Paní: *No.... Tak dobře... Poslouchejte: chtěla jsem odejít. Ale cestou jsem si všimla, že tenhle kufr není můj, tak jsem se honem vrátila, abych ho dala tomu, komu patří. To se stalo. Nebudu se dál zdržovat a vydám se zase na cestu... (Zamíří ke dveřím.)*

Muž: *Odcházíte bez zavazadla?*

Paní: *Později... Pro svoje věci se vrátím později. Nemůžu tu dneska večer zůstat...*

Pán: *Zůstaň, Natálie, neodcházej.*

Paní: *Ty jsi snad zapomněl mluvit. Opakuješ pořád dokola jedno a totéž. Vůbec to nedává smysl.*

/ ... /

Muž: *Miluju tě, Natálie! Miluju tě.*

Paní: *(zarazí se) Cože?*

Muž: *To říká. Říká, že vás miluje.*

Text hry vyšel knižně, vydal jej Divadelní ústav Praha v edici *Současná hra*. Lze jej objednat na adrese: Divadelní ústav, knihkupectví Prospero, Celetná 17, 110 00 Praha 1, tel./fax. 224 809 156, e-mail: prospero@divadlo.cz, www.divadlo.cz/prospero. Cena 80,- Kč.

Dramaturgický pozorník s použitím stati Lucie Němečkové z knižního vydání textu připravila Pavlína Schejbalová.